

Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

5 Dergisi

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Şubat 2019 Sayı: 74

Fiyatı: 3 TL (KDV dahil)

Ünlü Sovyet şairi Mayakovski, “Parti” adlı şiirini “yazgımız kazanmaktır” diye bitiriyor. Bunu, eşit ve özgür günler için mücadele edenlere, bu uğurda ölümsüzleşenlere karşı bir borç addediyor. İşçi ve emekçilerin ağır yaşam koşullarına, çektikleri acılara artık son vermek gerektiğini haykırıyor dizeleriyle...

Bu sözler, 20. yüzyılın başında, Ekim Devrimi başta olmak üzere devrimlerden aldığı güçle söyleniyor kuşkusuz. Aradan geçen 100 yıllık sürede hak ve özgürlükler bakımından daha geriye gittiğimiz muhakkak. Ancak 21. yüzyılın başında da “büyük insanlığın” güzel günler için mücadelesi sürüyor. Belki daha geriden başlayarak, daha fazla zorlanarak, hatta “Amerika’yı yeniden keşfederek”, ama düştüğü yerden kalkmasını bilerek, yeniden hak ve özgürlükler için sokaklara çıkıyor, meydanları zaptediyor, barikatlarda çarpışıyor...

Latin Amerika’dan Kuzey Afrika’ya, Avrupa’dan Asya’ya dünyanın dört bir yanında işçi ve emekçiler, ezilen halklar; böyle bir dünyada yaşamak istemediklerini eylemleriyle ortaya koyuyor. Bunun son halkasını “sarı yelekliler” oluşturdu. Sadece eylemleriyle değil, talepleriyle de kapitalist-emperyalist sistemi sorguluyor ve daha iyi bir dünyanın mümkün olabileceğini haykırıyorlar. Hükümetin geri adım atmasının ardından biteceği sanılırken, daha militan ve kitlesel biçimde eylemlerini sürdürüyor; “kırxn-tılarla bizi kandıramazsınız” diyorlar.

Fransa’da başlayan bu eylemlerin, kısa sürede Avrupa’ya yayılması ve halkların sempatisini kazanması boşuna değil! Hemen her yerde benzer sorunlar yaşanıyor çünkü. İşçi ve emekçiler daha çok çalıştıkları halde daha az kazanıyorlar. Çocuklarına daha iyi bir gelecek kurma hayalleri yıkılıyor. Giderek daha fazla mutsuz oluyorlar. Psikolojik hastalıklar ve intiharlar artıyor.

Sayfa 2’de sürüyor

Geçti artık boyuneğme dönemi

YAZGIMIZ KAZANMAKTIR!

Geçti artık boyuneğme dönemi YAZGIMIZ KAZANMAKTIR!

İnsan sağlığını kar alanı gören bir sistemden başka ne beklenebilir? İlaç satmak için hastalık mikrobi yayan; gıdalar üzerinde oynayarak insanın fizyolojisini bozan; şirketlere hasta garantili binlerce yataklı “şehir hastaneleri” kurduran bir sistemden bahsediyoruz. Yoksula ölümü reva gören, onun canı-kanı üzerinden ayakta duran bir sistemden...

Geçtiğimiz hafta Fransa'nın ünlü gazetesi Le Mond'da yayınlanan bir haber, kapitalist sistemin insanlık dışı çarpık yüzünü net biçimde ortaya serdi. Günümüz dünyasında 26 kişinin, dünyadaki zenginliğin yüzde 40'ına sahip olduğu ortaya çıktı. Bir başka ifadeyle 26 kişinin malvarlığı, yaklaşık üç buçuk milyar insanın zenginliğine eşitti. Dünya nüfusunun 8 milyar civarında olduğu düşünülürse, neredeyse yarısının mal varlığı, bir avuç zengin elinde toplanmış durumda. Buna isyan etmemek mümkün mü?

Gelir eşitsizliğindeki uçurumun her geçen gün büyüdüğünü biliyoruz. Örneğin 1900'lerin başında o dönemin en zengini Rockefeller, 1 milyar dolar servete ulaşınca büyük bir olay olmuştu. Şimdi ise trilyon dolar sahipleri var. İki-üç kişinin serveti, Afrika kıtasının tamamına denk düşüyor. Yani servet giderek daha küçük bir azınlığın elinde toplanırken; yoksulluk ve açlık çeken insan sayısı devasa boyutlara ulaşıyor.

Dünya böyle de, Türkiye farklı mı?

Kapitalist-emperyalist sistemin içinde yeralan hiçbir ülke, yaşanan bu büyük yarılmanın dışında değil. Kriz dönemlerinde bu durum, çok daha net biçimde ortaya çıkıyor.

Örneğin Ocak ayının açlık sınırı, resmi rakamlara göre 2 bin TL'nin üzerinde. Geçen ay belirlenen asgari ücreti geçmiş durumda. Ki, 2 bin TL ile bir işçi en az 4 kişilik bir ailesini geçindirecek! Yaşadığımız ekonomik kriz, ağırlıklı olarak gıda krizi şekline bürünmüş durumda. Gıda fiyatlarındaki artış el yakıyor. Halk, gerçek anlamda açlıkla karşı karşıya...

Krizin yükü işçi ve emekçilere yıkılmış durumda. Bugün ülkemizde 16 milyon kişi işçi statüsünde çalışıyor. 3-4 milyon civarında memur bulunuyor. Yani ücret ya da maaşla çalışan yaklaşık 20 milyon insan var. Bunlara 10 milyon emekliyi ve sayıları her geçen gün artan 6 milyonu aşkın işsiz de eklediğimizde, yaklaşık 40 milyonu buluyor. 70 milyonluk ülkede, yarısından fazlasının açlık ile yoksulluk sınırı arasında yaşamaya çalıştığı rakamlarla ortada. Ki bunlara yardımla geçinen milyonlar dahil değil.

Asgari ücretin 2 bin 20 TL olduğu bu ülkede, 100 ile 150 bin arasında maaş alan bürokratlar, genel müdürler bulunuyor. Keza bir avuç patron,

işçilerden elde ettiği azami karla rekorlar kırıyor. Kriz kimi patronları da etkiliyor kuşkusuz. Ancak bunlar daha çok küçük şirketler. Her kriz döneminde olduğu gibi, büyükler küçükleri yutuyor, servet giderek daha da küçülen bir azınlığın elinde toplanıyor.

Tabii devlet de patronların yanında. Kriz patlak verir vermez, özel sektörün borcunun yarısını ödeyeceğini duyurmuştu. Hazinesinden yani işçi-emekçilerin ödediği vergilerden patronlara para akıtılıyor. Keza üretime ara verilen işyerlerinde ücretlerin yüzde 60'ının “işsizlik fonu”ndan karşılanacağı açıklandı. Son aylarda birçok işlerinde “ücretsiz izin” uygulanıyor. Ve işçiler işsiz kalmamak adına bu haksızlığa boyuneğmek zorunda kalıyor.

Hükümet, krizin adını bile anmayarak, onu yoksalmaya çalışıyor fakat halk bunu günlük olarak yaşıyor. Daha kötüsü, krizin etkileri önümüzdeki aylarda kendisini çok daha fazla hissettirecek. IMF raporunda Türkiye, Arjantin'le birlikte anılıyor ve krizin en şiddetli yaşandığı ülke olarak geçiyor.

Ne kadar demagojiye başvurulursa başvursunlar, gerçekler olanca çıplaklığı ile ortada. Yakında IMF'nin kapısını çalacakları, bunun için Mart seçimlerini bekledikleri daha sık duyulmaya başladı.

Seçimler, AKP için daha büyük saldırılara için bir araçtan ibaret. Bu konuda en büyük yardımcıları ise, muhalefet partileri. Bir kez daha demokrasilik oyunu oynayıp daha büyük saldırıları başlatmanın zemini yapacaklar.

Tabii biz izin verirse... “Sarı Yelekliler”in pankartlarından birinde, “sefalet eken öfke biçer” yazıyor. Bizdeki “rüzgar eken fırtına biçer” sözüne yakın bir deyimle...

Bir yanda servetin, diğer yanda sefaletin boylesine çarpıcı şekilde biriktiği koşullarda, öfkenin patlaması kadar doğal bir şey olamaz. Bütün zorluklara karşın, dünyada olduğu gibi ülkemizde de işçi ve emekçiler başlarını kaldıracak ve şairin dediği gibi; “geçti artık boyuneğme dönemi, yazgımız kazanmaktır” diyecekler.

Bir kez daha Fransa'dan yükselen ses, dalga dalga yayılacak ve insanlığın özgürlük, eşitlik, kardeşlik mücadelesi zaferle sonuçlanacak...

Okurlara...

Merhaba,

Ekonomik kriz giderek daha yoğun ve etkili biçimde hayatlarımızı kuşatmaya başladı. Haziran ayından bu yana, 600 binden fazla işçi, işini kaybetti. Bu insanların yeni bir işe girme umudu ve ihtimali yok; yani ailece açlığa mahkum edildiler. Devletin 6 aylık asgari ücretle işçi alımlarına binlerce kişi birden başvuruyor, kuyruklar uzadıkça uzuyor. Durgunluk yerini stagflasyona bırakıyor; yani hem enflasyon, hem durgunluk birarada yaşanıyor artık.

Ekonomideki kriz rakamları üstümüze üstümüze yağıyor. Bunun tek bir nedeni var. Kitlelere “bakın kriz var, zam, iş istemeyin; fiyat artışı, vergi, işçi kıyımı vb. saldırılara sesinizi çıkarmayın”!

Böylece ekonomik kriz sadece işçi ve emekçileri vuruyor. Diğer taraftan devlet, köprü geçişleri için üç-beş inşaat tekeline milyarlarca dolar ödeme yapmaya devam ediyor. Milli Eğitim Bakanlığı, bütçesini tarikat-lara peşkeş çekiyor, vakıflara pervasızca para pompalıyor. Asgari ücrete zam sözkonusu olduğunda devlette para yok, yandaşları doyurmaya geldiğinde oluk oluk para akıtılıyor.

Tüm dünyada 26 kişinin serveti, dünya nüfusunun yarısının, yani 4 milyar insanın servetine eşit durumda.

Yani herkese yetecek, her insanı refah içinde yaşatacak bir servet var bu dünyada. Sadece bu serveti gaspetmeye çalışan-

larla mücadele etmek gerekiyor. Krizin faturasını ödememek için, emeğimizin karşılığını alabilmek için mücadele etmek...

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları, dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

74. Sayıda

3	Seçimle değil mücadeleyle Biz kazanacağız
5	Kamu hizmetlerine zamlar protesto edildi
6	Tarım-iş örneği üzerinden Sendika Ağalığı
7	“Taşerona kadro”da son durum
8	Grev erteleme hak gaspıdır
9	Tank palet fabrikası özelleştirildi
10	Devrimci gazetecilik suç değildir
11	Tutsaklardan mektup var
12	1979'dan 2019'a; Tohumdan çınara
14	Suriye savaşında AKP kaybediyor
15	Venezuela'da ABD darbesi girişimi
16	“Sarı yelekliler” daha kararlı ve direngen
19	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
21	Sosyalizmde ekonomik kriz yoktur
22	Kriz yıllarında sosyalist ve kapitalist sistem
23	Kapitalizm ile sosyalizm arasındaki fark

Yine bir seçim süreci ve yine bir dizi hile, usulsüzlük, entrika...

Muhalefet partilerinin sadece teşhirle, yakınma ile yetinmeleri... Yapılan her şeyi sindirmele-ri, kabullenmeleri... Buna rağmen halkı ısrarla "sandığa sahip çıkmaya" çağırma-ları, altıboş "bu sefer kazanacağız" yalan-larıyla umut tacirliğini sürdürmeleri...

Hemen her yıl tekrarlanan bu oyun-dan bıkmadık mı artık?

Hacivat-Karagöz benzeri liderlerin söz düellosundan gına gelmedi mi?

Bu kayıkçı dövüşüne, bu sahte de-mokrasıcılık oyununa daha ne kadar alet olacağız? Bu oyunda bize düşen fi-güranlılığı daha ne kadar kabul edeceğiz?

gerçekleştirildi. Kürt kentleri yerle bir edildi.

"Bu koşullar altında seçimlere gidil-mez" demediler ve AKP yeniden ka-zandı. "Biz de bu sonuçları tanımıyoruz" demediler. HDP için seçim barajını aşmak "başarı"ydı! CHP için yüzde 25 oranı koruyarak "anamuhalefet" olmak yeterliydi!

2017 yılında yapılan anayasa refe-randumu, OHAL koşullarında gerçek-leşti. Öncesinde "OHAL altında se-çim yapılamaz" diyenler, sonra bu sözlerini unuttular. Yine koşa koşa sandığa gittiler. YSK, mühürsüz oyları geçerli saymak gibi, bir seçimin olmazsa olmaz kuralını çiğnedi. Buna karşı bile

seçime göz yumduklarını itiraf ettiler. Bu kadar arsız, vurdumduymazdılar.

Sonrasında **Bilgisayar Mühendis-leri Odası, YSK'daki ıslak imzalı tutanaklarla resmi seçim sonuçları arasında yüzde 20 oranında kayma olduğunu saptadığı halde, hiçbir gi-rişimde bulunmadılar.** Keza kendile-rinin yaptırdıkları araştırma sonuçlarını kamuoyundan gizlediler.

Kısacası muhalefet partileri bugüne dek AKP'yi ve seçimleri "meşrulaştırma makinesi" gibi bir işlevi yerine getirdi.

Şimdi bu muhalefetten farklı bir tavır beklemek akıl karı mı? Bu par-tiler mi değişti, hükümet mi? Hükü-met tam gaz seçim hilelerini sürdürü-yor. Muhalefet ise, "anayasaya aykırı" dediği şeyleri kabulleniyor. Yani eski tas eski hamam...

Değişmesi gereken asıl unsur Bİ-ZİZ! Ancak BİZ değişirsek, partiler, seçimler, hükümetler, hatta rejimler, sistemler değişir!

AKP'nin yeni atraksiyonları

AKP her seçim dönemi yeni atrak-siyonlar yapıyor. Seçim yasasında de-ğişiklikler, hilelerde yeni yöntemler, yeni ayak oyunları ile bir öncekini aşıyor ve giderek daha pervasızlaşıyor.

Bu seçimlere de böyle başladı. YSK üyelerinin görev süresi bittiği halde uzattılar. Erdoğan'ın seçim yasağın-dan muaf olacağı, yine YSK kararıyla yasalaştı. Herhangi bir memur, aday olduğunda istifa etmek zorunda iken, AKP'nin İstanbul Büyükşehir adayı Bi-nali Yıldırım, TBMM Başkanlığından istifa etmedi.

Bu üç gelişmeden sadece biri bile, seçimlere katılmayı anlamsızlaştırdığı halde, muhalefet partilerinden ciddi bir tavır gelmedi. Aksine Binali Yıldırım'ın TBMM Başkanlığı'ndan isti-fa etmemesi, "seçimleri kazanamayacağı-nı düşünüyor" diyerek doğal karşılandı. Kılıçdaroğlu'nun "çete" dediği YSK'nın yasalara aykırı biçimde görev süresinin uzatılması da sessizlikle geçirildi. Bu "çete"nin denetiminde yeni bir seçime daha gitmeyi sorun etmediler. Aynı şe-kilde Erdoğan'ın cumhurbaşkanı oldu-ğu halde, seçim propagandası yapması-na ses çıkarmadılar.

Her biri "anayasa ihlali" olan bu atraksiyonlar, muhalefetin tutu-muyla normalleşiyor, sıradanlaşıyor ve kanıksanıyor. Sadece AKP de-ğil, tüm muhalefet partileri yasaları

Seçimle değil mücadeleyle BİZ KAZANACAĞIZ!

Bizi koyun yerine koyup "tıpış tıpış gideceksiniz" diyenlere, koyun sürüsü olmadığımızı ne zaman göstereceğiz? Bunun için daha kaç kez aldatılmamız, hayal kırıklığı yaşamamız gerekiyor?

Her seçim sonrası "bir daha san-dığa asla gitmem" deyip, sonraki seçimlerde "ama bu kez..." diyerek, kendi kendimizi aldatmaya ne za-man son vereceğiz? Her seçimde yeniden umutlanmaktan ne zaman vazgeçeceğiz? Bunun için daha ne ol-ması gerekiyor?

Kısa hatırlatma

Öncesi bir yana 7 Haziran 2015 se-çimlerinden itibaren göz göre göre yapı-lan hileler, entrikalar var.

Haziran direnişinden sonra gerçek-leşen o seçimlerde, AKP tek başına hü-kümet olma gücünü yitirmişti. **Sonuç-ları beğenmeyen Erdoğan, "yeniden seçim" diyerek 5 Kasım seçimlerini dayattı.**

Muhalefet partileri, "böyle şey olur mu" demeden, 5 ay sonraki seçime ha-rıl harıl hazırlandılar ve 7 Haziran'dan daha fazla kitleyi sandığa götürdüler. Bu süre içinde Ankara'nın göbeğinde cihatçı çeteler eliyle büyük bir katliam

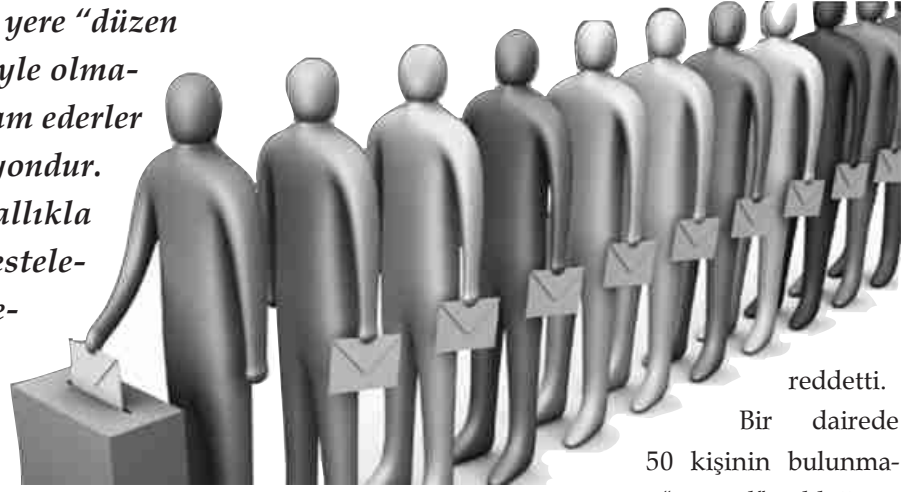
hiçbir şey yapmadılar. Erdoğan, "atı alan Üsküdar'ı geçti" diyerek, yaptıkları hileyi alenen kabul etti, fakat muhalefet, bu şekilde yapılan anayasa değişikliğini kabullendi.

Son olarak **cumhurbaşkanı seçim-lerinde resmi haber ajansı Anadolu Ajansı (AA), seçim tarihinden üç gün önce sonuçları açıkladı. Sandıktaki oyları sayma gereği bile duymadan, her şeyi bilgisayar oyunu ile hallet-tiler.** Dahası, kameralar önünde oy pu-sulalarına mühür basıp atan görevliler, müşahitlerin karga-tulumba sandıklar-dan uzaklaştırılması, dayak yiyenler, canlarını zor kurtaranlar vb. her yolu mubah saydılar. Sonrasında "kutlama" adı altında çeteleri sokağa salıp muhalif kitleye gözdağı verdiler.

Seçime hile karıştığı durumda YSK'nın önüne 50 bin kişilik avu-katlar ordusunu yığacağını söyleyen Muharrem İnce'den, "beni oradan jiletle kazıyamazlar" diyen Meral Akşener'e, muhalif adayların hiçbi-ri seçim akşamı ortada görünmedi. "Adam kazandı" mesajıyla seçimleri meş-rulaştırdılar ve günler sonra "hile yaptı-lar ama sonuçları değiştirmediler" diyerek, hem gerçekleri çarpıttılar, hem de hileli

Muhalefet partileri bugüne dek AKP'yi ve seçimleri "meşru-laştırma makinesi" gibi işledi. Şimdi bu muhalefetten farklı bir tavır beklemek akıl karı mı? Bu partiler mi değişti, hükümet mi? Hükümet tam gaz seçim hilelerini sürdürüyor. Muhalefet ise, "anayasaya aykırı" dediği şeyleri bile ka-bulleniyor. Yani eski tas eski hamam... Değişmesi gereken asıl unsur BİZİZ! Ancak BİZ değişirsek, par-tiler, seçimler, hükü-metler, hatta rejimler, sistemler değişir!

hükümeti-muhalefetiyle bizi aldatıyorlar. Bunlara boş yere “düzen partisi” demiyoruz. Her biri bu çarkın bir dişlisi... Öyle olmasa, artık bir hükmü kalmayan mecliste durmaya devam ederler mi? Bunun en önemli nedeni, düzen partilerine biçilen misyondur. “Muhalefet” yoksa, “iktidar” da anlamını yitirir çünkü. Krallıkla yönetilen ülkelerde bile muhalefete ihtiyaç duyulmuş. “Majestelerinin muhalefeti” diye bir tanım ortaya çıkmış. Burjuva demokrasilerinde ise, bu görev biraz daha inceltiyle düzen partilerine verilmiş.

çığnıyor ya da buna göz yumuyorlar. Dolayısıyla AKP'nin suçortağı durumundalar. AKP de bunun verdiği rahatlıkla her şeyi yapabiliyor. Örneğin Binali Yıldırım, istifa etmemesini “seçim siyasi faaliyet değildir” şeklinde akıllara ziyan bir açıklama ile gerekçelendirebiliyor.

Muhalefet partileri, sadece yapılanları sindirmekle kalmıyor, hemen her adımıyla AKP'yi ve Erdoğan'ı meşrulaştırıyor, rahatlatıyorlar. CHP'nin İstanbul Büyükşehir Adayı Ekrem İmamoğlu, Erdoğan'ı sarayında ziyaret edip, “onun da oyunu istedim” diyebilirdi pişkince. Muharrem İnce de Erdoğan'ı ziyaret ederek seçim yarışına başlamıştı. Sonrasının ne olduğunu hep birlikte gördük.

Sözümüne bu tür davranışlarla kutuplaşmayı yumuşatıp her kesime seslendiklerini gösteriyorlar! Gerçekte ise, Erdoğan'ın her yaptığını aklamış, başkanlığını-sarayını meşrulaştırmış oluyorlar. Daha önemlisi, adeta onu kutsuyor, icazet alıyorlar. Sonuçta Erdoğan'ı güçlendiriyorlar. Onun için Erdoğan da bu tür teklifleri hiç geri çevirmiyor. Çünkü bu durumdan kazançlı çıkan hep o oluyor.

Hayalet ve sahte seçmenler

AKP, yukarıda saydığımız noktalarda yasaları hiçe saymakla kalmadı. Seçim hilelerine de tam gaz devam ediyor.

Bu dönemin öne çıkanı, hayalet ve sahte seçmenler oldu. 600'den fazla seçmen 100 yaşın üzerindeydi mesela. Dünyada en uzun yaşayan kişi 120 yaşında iken, bizde 160 yaşında seçmenler olduğunu öğrendik.

Esasında bu yeni bir durum değil. 12 Eylül 2010'da gerçekleşen anayasa referandumunda Fetullah Gülen “mezardakiler de kalkıp oy kullanmalı” demişti. Şimdi FETÖ diyerek sözde düşman ilan etseler de, aynı yöntemlerle, -hatta onları da geçen biçimlerle- devam ediyorlar.

Sadece ölü (hayalet) seçmen yok! Çok daha fazlası sahte seçmen olarak karşımıza çıkıyor. Örneğin Niğde'nin Ulukışla ilçesinin nüfusundan fazla seçmeni olduğu görüldü. Bu durum açığa çıkınca, bir gecede ilçe nüfusunu da ona göre değiştirdiler. İstanbul-Adalar'da yüzde 40 gibi yüksek oranda yeni seçmenler tespit edildi. Üsküdar'da AKP meclis üyesinin evinde

122 seçmen olduğu görüldü. Ve bu kişi, pişkince bunların akrabaları olduğunu söyleyebildi. Keza Artvin'de metruk evlere yüzlerce seçmen yazılmıştı. Siirt'te bir binada 1108 seçmen kaydı vardı. Iğdır'da 40 kişilik kapasiteye sahip askeri lojmanda 399 kolluk gücü ikamet ediyor görünüyordu. Benzer durum polis lojmanları için de geçerliydi.

Bunların içinde belki de en çarpıcı olanı, Şırnak-Uludere'dir. Bilindiği gibi Uludere (Roboski) 2012 yılında büyük bir katliam yaşadı. “Terörist” diyerek, sınırda kaçakçılık yapan, çoğu çocuk 34 kişiyi katlettiler. Ve bu katliamın üstü AKP tarafından kapatıldı, faileri hala bulunmuş değil. Şimdi bu küçük ilçeye iki bin civarında sahte seçmen kaydırılmışlar. Roboski'de HDP ezici bir üstünlüğe sahip. Katliamdan sonra ailesinden birçok kişiyi kaybeden Ferit Encü, HDP'den milletvekili seçilmişti, ama hakkında soruşturmalar açıp milletvekilliğini düşürdüler. Şimdi de sahte seçmenlerle ilçeyi AKP'ye geçirmek istiyorlar.

Bütün bunlar basına yansıyanlar. Daha pek çok sahte seçmen olduğu aşikar. Ki, sözkonusu olan 24 Haziran 2018 seçimlerinden bugüne, yani son 6 ay içindeki artışlardır. Öncesi bilinmiyor bile...

Dikkat çekici olan; **AKP'nin geçen seçimde kaybettiği veya kıl payı kazandığı yerlerde bu kaydırmaların yapılmış olması. İstanbul-Adalar gibi kimi yerlerde, kaybettiği oranda sahte seçmeni taşımışlar. Yani son derece planlı, örgütlü bir organizasyonla karşı karşıyayız.**

Bunu da nüfus müdürleri ve muhtarlar aracılığıyla yapıyorlar. Adalar Belediye Başkanı, nüfus müdürünün yakın zamanda değiştirildiğini, seçmenlerdeki artışın da ondan sonra gerçekleştiğini açıkladı. **Nüfus müdürlerine devletin arkasında olduğunu söyleyerek, sahte işlemleri yaptırıyorlar. Keza muhtarları her ay sarayda boş yere toplamıyorlar.** Çeşitli vaatlerle bu sahtekarlığın parçası haline getiriyorlar.

Her şey ayan-beyan ortada iken, YSK “hayalet ve sahte seçmen yok” diyerek konuyu kapattı! Ortaya atılan iddiaları araştırmak yerine (ki bu adresler milletvekilleri tarafından meclis kürsüsünden duyuruldu) sahtekarlığı açığa çıkaranları “seçimler üzerine şaibe yaratmak”la suçladı!

Daha ötesi, Yalova'da bir apartman dairesinde 50 kişinin bulunması üzerine yapılan itirazı

reddetti.

Bir dairede

50 kişinin bulunmasının “normal” olduğunu

belirtti. Hukuken “yaşamın do-

ğal akışına aykırı” diye tanımlanan ve kanıt olmasa bile ceza verilebilen bir durumu, normalmiş gibi gösterebildi.

Zaten hep öyle olmuyor mu? Yavuz hırsız misali her defasında üste çıkmıyorlar mı?

Eğer sadece “hırsız var” demekle yetinilir, serbest bırakılırsa; hatta “hırsızlık yapıyor ama...” diyerek hoşgörülür, meşrulaştırılırsa, olacağı budur!

Bunca hayalet-sahte seçmen ortalığa saçılmışken; muhalefet partileri konuşmak dışında ne yaptılar? “Bunlar düzeltilmeden seçime gitmeyiz” dediler mi mesela. Şimdi YSK göz göre göre inkar ediyor, yani “sahte-hayalet seçmenlerle seçime gireceğiz” diyor. Muhalefet, YSK önüne toplanıp, “bu kararı geri çekene kadar gitmiyoruz” demiyor!

Kıscacası yapılan hileler, usulsüzlükler karşısında ciddi bir tavır konulmaz, her defasında yaptıkları yanlarına kar kalırsa; ne hükümet bu yollardan vazgeçer, ne de seçimlerin bir anlamı kalır...

Kendi gücümüze güvenelim

Seçimlere güvenin kalmaması, umutsuzluk değildir. Çünkü umut sandıkta değil, mücadele gücümüzdedir.

Muhalefet partileri, bilinçli bir şekilde böyle yayıyorlar. Daha ileri gidip, “oy vermeyenler AKP'ye hizmet ediyor” diyorlar yüzüstü. Kendileri her defasında AKP'ye hizmet ettikleri halde, sandığa gitmeyecek olanları bu şekilde suçluyorlar. Ve her defasında seçimlere katılım oranı, bu tür yalan ve demagogilerle artıyor.

Son seçimlerde yüzde 85 düzeyinde bir katılım gerçekleşti. Bu oran, dünyanın pek çok ülkesinin üzerinde. Demek ki, en yüksek oranda katılım sağlansa da, seçimlerle bir şeyleri değiştirmek mümkün olmuyor. Aynı yolu izleyerek farklı sonuçlar beklemek, en hafif deyimle hamhayaldir. Ama düzen partileri ve medya öylesine bir illüzyon yaratıyor ki, “bir daha beni kimse sandığa götüremez” diyenler, yeniden gidiyor.

Bu kısır döngüye artık bir son verelim! Bu “öğretilmiş çaresizliğe” dur diyelim!

Bizden oy isteyenlere soralım: Bugüne dek yaptıklarından farklı ne yapıyorlar? Bize AKP'nin hilelerini anlatmasınlar! Bunları

zaten biliyoruz. Nasıl bertaraf edeceklerini açıklasınlar! “Seçmen kayıtlarını kontrol edin”, “sandığa sahip çıkın” diyerek topu bize atmasınlar. Bunların hepsi yapıldı! Halk üzerine düşeni fazlasıyla yerine getirdi! Oyunu kullanmakla kalmadı, sandığa da sahip çıktı. Dayak yedi, kurşunlandı... Ne var ki, hükümeti-muhalefetiyle anlaşmalı seçim oyununu bozması mümkün olmadı, olamazdı da.

Bunun tek yolu; böyle bir seçime katılmayı reddetmekten, hepsine ders vermekten geçiyor.

Erdoğan, istemediği isimler belediye başkanı olursa, yeniden kayyum atacağını baştan duyurdu. Bilindiği gibi HDP’li yüzlerce belediyeye kayyum atandı. CHP’nin bazı belediyelerine soruşturma açıldı, görevden alındı. Bunlara karşı bir direniş gerçekleşmedi.

Şimdi seçimlerde bütün belediyeleri muhalefet alsa ne olacak? Kayyum atamalarına ya da belediye başkanının görevden alınmasına boyunca eğdikleri koşulda, bunun ne anlamı var?

Ayrıca geçtiğimiz günlerde meclisten geçen bir torba yasada, belediyelerin bütçesini denetleme yetkisi de cumhurbaşkanına verildi. Yani Erdoğan, istediği belediyeye para akıtacak, istediğini kesebilecek; dolayısıyla muhalif belediyeleri çok zor durumlarda bırakacak. Böyle bir yasa değişikliği karşısında bile muhalefet partilerinden ciddi bir karşı koyuş gelmedi. Bütün belediyeleri alsalar bile, ekonomik kıskacı altında çalışamaz hale geldiklerinde -şikayetlenmek dışında- ne yapacaklar? Halk böyle bir belediyeyi neden desteklesin?

Mücadeleyle kazanacağız

Kısacası, hükümeti-muhalefetiyle bizi aldatıyorlar. Bunlara boş yere “düzen partisi” demiyoruz. Her biri bu çarkın bir dişlisi... Öyle olmasa, artık bir hükmü kalmayan mecliste durmaya devam ederler mi?

Bunun en önemli nedeni, düzen partilerine biçilen misyondur. “Muhalefet” yoksa, “iktidar” da anlamını yitiriyor çünkü. Krallıkla yönetilen ülkelerde bile muhalefete ihtiyaç duyulmuş. “Majestelerinin muhalefeti” diye bir tanım ortaya çıkmış. Burjuva demokrasilerinde ise, bu görev biraz daha inceltirilerek düzen partilerine verilmiş. Onlar da seçimleri gerçekleştirme, “iktidar partisini” meşrulaştırma görevini yerine getiriyor. Bu nedenle, seçim sonuçları ne olursa olsun itiraz etmiyorlar.

Bir de “kişisel” nedenler var. Burjuvazi, bu çarkın dişlileri arasına girenlere “özel” bir statü oluşturuyor, düzenin bekası için onları besliyor. Örneğin bugün bir milletvekili 20 bin TL’nin üzerinde maaş alıyor. Ayrıca kıyak emeklilik, toplumsal statü ve ek gelirler elde ediyor. Sadece kendisi değil, tüm ailesi bunlardan ömür boyu yararlanıyor. Böylesi olanaklardan vazgeçmesi de kolay olmuyor tabii... Marks’ın dediği gibi, “insan

nasıl yaşarsa, öyle düşünmeye başlar.” Burjuva siyasete atılanların başlangıçtaki değerleri de bir süre sonra aşınıyor ve önceden eleştirdiği kişilerden bir farkı kalmıyor. Aksi halde bu çarkın içinde yer alabilmesi mümkün olmuyor zaten.

Belediyelerdeki rant ise, çok daha fazla. O yüzden birçok milletvekili, hatta bakanlar, belediye başkanlığı için istifa edebiliyorlar. Düzen partilerinin halka hizmet diye bir derdi yok; onlar belediyeleri yandaşlarıyla nemalanmak için istiyor.

Bu nedenle, düzen partilerine oy vermiyor, bu oyuna ortak olmuyoruz.

Ovacık’tan Dersim Belediyesi’ne aday olan başkan gibi, “halkçı belediyecilik” yapan-yapacak olan adaylar dışında hiçbir adayı desteklemiyoruz.

Keza muhtarlar, düzen partilerinin dışında olan “bağımsız” adaylardır. Kuşkusuz her adayın bir siyasal görüşü vardır. Faşist, gerici, liberal olduğu gibi, demokrat, devrimci, komünist adaylar da çıkabiliyor. Emekçi semtlerde devrimci-demokrat adayları tekleştirmek ve onların kazanmasını sağlamaya çalışmak, doğru bir yaklaşımdır. Bulunduğumuz bölgelerde bu çabanın içinde oluyoruz, olmalıyız.

Elbette desteklediğimiz adaylara dönük öneri ve eleştirilerimizi ortaya koyuyoruz. En başta, sandığa çağıran her kesimin, seçim hilelerine karşı kararlı bir biçimde mücadele etmesi ve destekledikleri adaya verilen her oya sahip çıkması gerekiyor. Ayrıca bu düzen içinde olabilecek en geniş ölçekte demokratik katılımı gerçekleştirmesi, gelir-gider bütçesini sistemli biçimde açıklaması, halka hesap vermesi, sözlerini tutmadığı koşullarda görevi bırakmayı kabul etmesi gibi, “proleter demokrasi”nin asgari koşullarını yerine getirmelidir. Devletin değil halkın muhtarı, halkın başkanı olabilmeli, bu yönden gelebilecek tüm baskılara karşı durabilmelidir. Bu da ancak örgütlü bir güçle ve halkın desteğini almakla mümkündür.

Bu tür istisnalar dışında hiçbir adaya oy vermeyelim! Sadece AKP’ye değil, muhalif kesimleri “cepte

keklik” gören düzen partilerine de güçlü bir şamar indirelim!

Unutmayalım; **yaşam hakkımız mücadele gücümüz kadardır. Seçimle değil mücadele-mizle kazanacağız.** Krizle birlikte artan işsizliğe, yoksullaşmaya karşı mücadelemiz ne kadar yükselirse, krizin faturasını ödemeyi o kadar engellemiş ve seçim oyunlarını bozmuş oluruz.

İşçi ve emekçilerin bugün yakıcı sorunu ve asıl gündemi, krizin yarattığı sonuçlardır. Biz de bunu esas alıyor ve faaliyetlerimizin merkezine krize karşı mücadeleyi koyuyoruz. Diğer yandan sokakta kazanmadan sandıkta kazanılmayacağı deneyimlerle ortadadır. Devrimci tarzda mücadele edilmeden en küçük bir hakkın kazanılmadığı koşullarda, seçimlerle bir şeylerin değişeceğini sanmak, hayalciliktir. Gerçekler ise devrimcidir. Reformist-parlamentarist hayallere karşı, gerçeklerin yanında durmaya ve onu yaymaya devam edeceğiz. Ta ki, halkımız bunun bilincine varıp kazanana dek...

Kamu hizmetlerine zamlar protesto edildi

PDD’nin de içinde yer aldığı “Krizin Bedelini Ödemeyeceğiz” bileşenleri, 17 Ocak günü Şişli İDAŞ önünde doğalgaza yapılan zamları protesto etti.

Eylemde “Yüzde 10 indirim yetmez! Doğalgaz zamları geri alınsın” pankartı açıldı. “Faturası doğalgazdan fazla yakıyor”, “Kamu hizmetlerinden vergi alınmasın”, “Krizin bedelini ödemeyeceğiz” dövizleri taşındı.

“Yüzde 10 yetmez, zamlar geri alınsın, krizin faturası patronlara” sloganlarıyla başlayan basın açıklamasında, “Hükümet, doğalgaza yaptığı zammın gerekçesini, döviz kurunun yükselmesi ile açıklıyor. Petrolün varili 50 dolar civarına inmesine rağmen kamu hizmetlerinde yapılan yüzde 10 indirimini kabul etmemizi beklemesinler. Doğalgaza yapılan zamlarla İGDAŞ’ın kasası dolarken, faturalardaki KDV vergileri halkın sırtına yükleniyor. Faturaların sadece yüzde 61’i doğalgaz bedeli, geri kalan yüzde 39’luk kısım ise belediyenin ve devletin kasasına gidiyor. Doğalgaza yapılan yüzde 10’luk indirim yetmez, yapılan zamlar geri alınmalı; doğalgaz faturalarına yansıyan KDV kaldırılmalı, kamusal mal ve hizmetler asgari tüketim oranında halka parasız sunulmalı, elektrik, doğalgaz, su, ulaşım ve iletişim başta olmak üzere halkın yoğun olarak tükettiği mal ve hizmetlerdeki vergiler kaldırılmalıdır” dendi. Basın açıklamasının ardından eylem sonlandırıldı.

Tarım-İş örneği üzerinden SENDİKA AĞALIĞI

Sarı sendikacılık, genel olarak işçi sınıfına ihanet anlamına geliyor. Sınıf mücadelesinin düşük olduğu dönemlerde ise, bu ihanet çok daha boyutlu hale geliyor.

Bu ihanetin en önemli görüntülerinden birisi de, işçilerin ücretlerinden kesilen aidatların, sendika yöneticileri tarafından pervasızca kullanılması. Genel olarak, sendikaların bu konuda sicillerinin kötü olduğu biliniyor. Son olarak Tarım-İş Sendikası'nda yaşanan skandal, bu gerçeği bir kere daha gözler önüne serdi.

Tarım-İş'in yurtdışı gezileri

Sendikanın Karar Defteri'ndeki kayıtlar, sendika yöneticilerinin işçilerin alınterini nasıl pervasızca sömürdüğünü, lüks içindeki gezip tozmalarını açıkça ortaya koyuyor.

Karar Defteri'ne göre, **Nisan 2015 ile Ekim 2018 tarihleri arasında, 47 yurtdışı gezisi gerçekleşmiş.** Kayıtlarda 4 yıl boyunca neredeyse her ay bir yurtdışı gezisi (bazı aylarda 2 gezi) görünüyor. Ve bu geziler en az 3 gün, çoğunlukla 5-6 gün sürmüştür.

Bu kadar çok yurtdışı gezisi ne için yapıldı diye bakıldığında, bazıları **Tarım-İş Sendikası'nın üye olduğu uluslararası sendikaların toplantısı için olduğu görülüyor. Ancak toplantı 1 gün sürmüştür, gezi 5 gün.**

Bazıları "Başkanlar Kurulu Toplantısı" için düzenlenmiş; 18 kişinin katıldığı bu toplantıların neden yurtiçinde yapılmadığı belli değil.

Bazı geziler, o ülkenin ilgili sendikası ile görüşme yapmak üzere düzenlenmiş; ama geziler haftasonu yapılmış. Hafta sonu bu sendikalar açık mıdır, Tarım-İş yöneticileri için özel olarak mesai mi yapılmıştır, kayıtlarda yok.

Hafta sonu gezilerinin önemli bir bölümü KKTC'ye yapılmış; hani şu kumarhaneleri ve otelleri ile ünlü olan KKTC'ye.

Bazı gezilerin harcama kalemlerine ilişkin olarak "oda ekstraları, minibar ekstraları" gibi kayıtlar var. "Minibar" zaten otel odasının içinde olduğu için, ayrıca "oda ekstraları" diye ifade edilen harcama nedir, hangi hizmetin karşılığıdır, belli değil.

Yurtdışı gezilerinde, otel ve yol paraları sendika tarafından karşılanmış, yanısıra günlük 600 dolar harcırah (bazı gezilerde yarım harcırah) ödenmiş. Masrafları karşılanmasına rağmen, üstüne bir de yüzlerce dolar harcırahlar sözkonusu. **Ve toplamda, sadece 4 yıl içinde bu geziler için yapılan harcamalar, 550 bin doları aşıyor.** (Kaynak Yıldırım Koç, 7 Ocak 2019 tarihli yazısı)

Tarım işkolunda, Çalışma Bakanlığı'nın verilerine göre yaklaşık 157 bin işçi çalışıyor. Tarım-İş

Sarı sendikacılığın, uzlaşmacı-ışbirlikçi sendikacılığın özünde bu var. Hak-İş ve Türk-İş'e bağlı sendikalar başta olmak üzere, sınıfın çıkarları doğrultusunda konumlanmayan tüm sendikalar, her tür yolsuzluğu, usulsüzlüğü gerçekleştiriyorlar. Hükümet ve patronlar lehine çalışmasının karşılığını, hem parasal hem de statü olarak fazlasıyla alırlar.

Sendikası'nda örgütlü olan işçi sayısı ise, Temmuz 2018'de 9 bin 838.

Bugünkü yönetimin işbaşına geldiği Ocak 2015 tarihinde, Tarım-İş'in üye sayısı 11 bin 179 iken, Temmuz 2018'de 9 bin 838'e düşmüştür. Yani İlhami Polat başkanlığındaki Tarım-İş sendikası yöneticileri, zaman ve enerjilerini işçi örgütlemeye, işçilerin çıkarlarını savunmaya değil, yurtdışı gezilere harcamışlar. Ve bu gezilerde işçinin ücretlerinden kesilen paralarla biriktirilmiş 550 bin doları, har vurup harman savunmuşlar.

"İşçi" gibi değil, "patron" gibi yaşamak işçilerin aidatları konusunda böylesine pervasızca davranan, lüks içinde yaşayan tek sendika elbette Tarım-İş değil. Lüks yaşama konusundaki tek yöntem de yurtdışı gezileri değil.

Mesela Türk-İş eski başkanlarından Mustafa Kumlu'nun malvarlığı dehşet verici düzeydeydi. Kendisinin, eşinin, oğlunun ve kızının adına onlarca daire, villalar, arsalar, lüks otomobiller sözkonusuydu. Öyle ki, M. Kumlu karısının adına cami bile yaptırmıştı.

Yine Türk-İş eski başkanlarından Bayram Meral'in 2008 yılında tespit edilen malvarlığı listesine göre, eşi ve çocuklarının üzerine, çoğu lüks konut-villa olmak üzere, 63 adet gayrimenkul görünüyordu.

Faşist Türk-metal sendikasının eski başkanını Mustafa Özbek'in mal varlığı listesi de, lüks villalar, lüks otomobiller, lüks konutlar, Kıbrıs'ta

kumarhaneler vb. ile uzayıp gidiyordu.

Örnekler sınırsızca artırılabilir. Sarı sendikacılığın, uzlaşmacı-ışbirlikçi sendikacılığın özünde bu var. Hak-İş ve Türk-İş'e bağlı sendikalar başta olmak üzere, sınıfın çıkarları doğrultusunda konumlanmayan tüm sendikalar, her tür yolsuzluğu, usulsüzlüğü gerçekleştiriyorlar.

En başta, sendika yöneticilerinin aldıkları ücretler bu durumu gözler önüne seriyor. Sınıf sendikacılığı, sözkonusu sendikanın imzaladığı toplu sözleşmelerdeki ücretin, sendika yöneticisi için de geçerli olmasını öngörür. Yani **bir sendikacı, kendi üyesi olan işçilerin aldıkları ücretten daha yüksek ücret alamaz, almamalıdır. Ülkemizdeki sendikaların ezici çoğunluğunda ise, bir şirket CEO'su kadar ücret alan, aylık 40-50 bin liralara küçümseyen sendika yöneticileri sözkonusudur.**

Üstelik bununla da yetinmezler. Şişirilmiş benzin faturaları, yemek faturaları vb. üzerinden de kayda değer bir "ek gelir" elde ederler. Buna, sendikanın tesislerinden bedava yararlanmak, kendi tatillerini bedavaya getirmek, sendikanın olanaklarını kendi kişisel çıkarları için kullanmak gibi sayısız gelir kaynağı da eklenir.

Hükümet ve patronlar lehine çalışmasının karşılığını, hem parasal hem de statü olarak fazlasıyla alırlar. İşçilerin toplu sözleşmelerinde ve rilmeyen zamlardan fazlası, sendikacılara "hediye" olarak sunulur. Lüks ve sefahat içindeki ayrıcalıklı yaşamları, burjuva sistem tarafından teşvik edilir, korunur. **Yıllarca bir sendikanın başına çöreklenip nemalandıktan sonra da, düzen partilerinden birinin milletvekili olarak meclise girerler.** Kimisi bakan bile olur. Bu şekilde kazançlarını sürekli artırarak bir patron gibi yaşarlar. Zaten onların sınıfla bağları çoktan kopmuş, dahası "sınıf atlamış"lardır.

"İşçi Aristokrasisi" patron temsilcisidir

Böyle yaşayan, böyle para harcayan sendikacıların, sınıfın yanında olması, işçi ve emekçinin çıkarlarını savunması mümkün müdür? Onlar da zaten işçilerin değil, burjuvazinin çıkarlarını gözetirler. Bu türden sendikacılığın varlık nedeni, burjuvazinin çıkarlarını korumaktır.

İngiltere'de Emekçi Sınıfın Durumu adlı eserde, Engels sendikaların durumunu şöyle açıklar:

"Durumlarının 1848'den beri önemli ölçüde iyileştiğinden hiç kuşku yoktur; bunun en iyi kanıtı da onbeş yılı aşkın bir zamandan bu yana, yalnızca işverenlerinin onlarla değil, onların da işverenleriyle gayet iyi geçinmekte oluşudur. Bunlar işçi sınıfı içinde bir aristokrasi oluştururlar; kendileri için görece olarak rahat bir konum yaratmayı başarmışlardır ve

bunu tartışmaya bile yanaşmazlar. Bunlar Leone Levi ve Giffen bayların model işçileridir ve şimdilerde herhangi bir makul kapitalistin ve genelde tüm kapitalist sınıfın birlikte çalışabileceği çok kibar insanlardır.” (sf 23-24)

Burjuvazi, işçi sınıfının içinden kendisi için işbirlikçiler yaratmak zorundadır. Bu işbirlikçiler aracılığı ile sınıf hareketini daha rahat kontrol altında tutmayı, mücadelesini etkisizleştirmeyi hedefler. **Satın-alınmış kişilerdir bu işbirlikçiler. Paraya boğulmuş, “doyurulmuş”tur. Onun için Engels bu kesimi “işçi aristokrasisi” olarak tanımlamıştır. Bizim işçilerimizin dilinde “sendika ağaları”dır.** Yani artık sınıftan kopmuş, karşı tarafa geçmişlerdir.

Bu sendikacılar görünürde halen “işçi”dir; yasal görevleri işçi sınıfının çıkarlarını korumaktır. Gerçekte ise patronların isteklerini işçilere kabul ettirmek için konumlanırlar. İşçiler, sendikacıları dinlemek, sözlerine inanmak konusunda daha savunmasızdır çünkü. Patron “karşı” sınıftandır, ama sendikacı işçi sınıfının içinden çıkmış, geçmişte işçi olarak kendisiyle birlikte çalışmış kişidir. Bu nedenle, burjuvazinin işçi sınıfına dönük en ağır saldırılarını, işçilere kabullendirmek gibi özel bir görevleri vardır sarı sendikacıların.

Sendika Ağalığı'na karşı da mücadele

Fransa'da Sarı Yeleklilerin eylemlerindeki taleplerden birisi, sadece “asgari” ücretin değil, “azami” ücretin de belirlenmesi olmuştur. Bir tarafta asgari ücretle yaşam savaşı veren yığınların yanında, hayal bile edilemeyecek rakamlarla ücret alınmasına duyulan tepkiydi bu.

Sendikacılar söz konusu olduğunda, bu tepki daha da büyümektedir. Proletaryanın yaşam ve çalışma koşullarına böylesine yabancılaşmış kesimlerin, “proletaryanın temsilcisi” olarak ortaya çıkması, işçilerin sendikalara yabancılaşmasını getirmektedir.

TÜİK verilerine göre, Ağustos 2018 tarihinde 16.8 milyon kişi işçi olarak çalışmaktadır. Bu kitlenin ancak 1 milyonu toplu iş sözleşmesinden yararlanan sendikalı işçidir. Geride kalan 15.8 milyonluk devasa işçi kitlesi sendikasızdır.

Bu kitlenin sendikasız olmasının bir çok nedeni vardır. İşçi sınıfı üzerinde artan baskı, sendikalaşma konusundaki siyasi-hukuki engeller vb. En önemli nedenlerden birisi de, işçi sınıfının sendikalara olan güvensizliğidir. Sendikacıların lüks yaşamları da, işçilerin çıkarlarını savunmada geri ve pasif tutumları da işçiler tarafından görülmekte, fark edilmektedir. Bu koşullarda işçi sınıfının büyük kesimi, sendikal örgütlenmenin gerektirdiği ağır bedelleri ödemekten geri durmaktadır.

Sınıf mücadelesi, sadece patronlara karşı verilen hak mücadelesi ile sınırlı değildir. Bu mücadelenin en önemli hedeflerinden birisi de, sınıf içindeki işbirlikçilerdir.

Geçmişte bunun önemli örnekleri görmüş, yaşamıştık. Mesela Türk-İş eski başkanı Bayram Meral, işçilerin öfkesinden kurtulmak için ağaca çıkmak zorunda kalmıştı. Tek Gıda İş Başkanı Mustafa Türkel, Tekel direnişindeki işbirlikçi tutumundan dolayı işçilerin tepkisini görünce bir işhanına sığınmıştı. Bir başka Türk-İş eski başkanı olan Mustafa Kumlu ise, 2010 1 Mayıs'ında Taksim'de kurulan kürsüye çıktığında işçilerin protestosu üzerine alandan kaçmak zorunda kalmıştı.

Bu örnekleri bundan sonra daha sık yaşayacağımız da ortadadır.

İşçiler, kendi böğürlerine saplanmış bir hançer olan sendika ağalarına karşı mücadeleyi yükseltmeden çıkarlarını koruyamaz ve hiçbir hak elde edemezler. İşçiler sendikalarına sahip çıkmalı, sendika ağalarını alaşağı edip devrimci işçileri sendika yönetimlerine getirmelidirler.

“Taşeron kadro”da son durum

Taşeron işçisi yine gündemde. İşçiler, enflasyon farkının ücretlere yansımaları, TİS hakkında yaralanmayı ve KİT'lerde çalışan 70 bin taşeron işçisinin kadroya alınmasını istiyor.

Bilindiği gibi taşeron sistemi, özel sektörün her alanını kapsadığı gibi devletin bütün kurumlarında da geçerli. Aralarında Çalışma Bakanlığı'nın da olduğu devlete bağlı kurumlarda 15 bin civarında taşeron işçi çalışıyor. KİT'leri de kattığımızda bu oran daha da büyüyor.

Geçen yıl 696 sayılı KHK ile “taşeron işçiye kadro” yalanını ortaya attılar. Ancak taşeron işçisinin sorunları çözülmedi, aksine çoğalarak devam ediyor.

Hatırlanacaktır; kadroya alınacak taşeron işçilerin önüne bir dolu şartlar koyulmuştu. En başta işçilerden geçmişe dönük tüm haklarından feragat etmeleri istendi. Taşeron işçiler yıllardır muvazaalı (hileli) işlerde çalıştırılıyordu. Mahkemelerin hileli diye karara bağladığı ve sürmekte olan çok sayıda dava vardı. Ve bu davalarda yüzbinlerce işçinin 100-150 bin lira tutarında devletten yüklü miktarda alacağı bulunuyordu. AKP bu düzenlemeyle, işçilerden “açılmış davaları geri çekeceğine, yeni bir dava açmayacağına” dair imzalı belge alarak, kamuda çalışan taşeron işçilerin birikmiş parasını gasp etti.

Diğer yandan KİT'lerdeki taşeron işçiler düzenlemenin dışında tutuldu. “Sınavdan geçemedin, sicilini bozuk, güvenlik taramasından geçemedin, emekliliğin gelmiş” vb. gerekçelerle onbinlerce işçinin başvurusu reddedildi. Bunlar taşeron firmalarla sözleşmesi bittiğinden işsiz kaldılar ve geçmişteki alacaklarından feragat ettikleri için de birikmiş haklarını kaybettiler.

Ayrıca 1 milyon 20 bin işçinin kadroya alınacağını söylenmişti. Kadroya alınan işçi sayısı 744 bin 342 kişi olarak SGK kayıtlarına geçti. Böylece “kadro müjdesi” verilen işçilerin dörtte biri işsiz kalmış ve birikmiş haklarını da kaybetmiş oldu.

Bütün engelleri aşmış “kadroya alındım” diye sevinen işçilerin de sevinçleri kursağında kaldı. Bunlar eski kadrolu işçilerle aynı haklara sahip değiller çünkü. TİS haklarından yararlanamıyor, onlarla aynı ücreti, aynı sosyal hakları alamıyorlar. Sendika seçme ve toplu sözleşme hakları da gasp edilmiş durumda. YHK (Yüksek Hakem Kurulu) tarafından belirlenen toplu sözleşmeye mahkumlar.

YHK'nın bağıtladığı TİS, merkezi kamu idarelerinde çalışanlar için 2020 Ekim ayına; belediye şirketlerine geçirilenler içinse 2020 Haziran ayına kadar geçerli. Buna göre, 2018 Ocak ayından itibaren her 6 ayda bir yüzde 4 zam yapılıyor. Bu zamlar 2019 ve 2020 yılları için de aynen uygulanacak.

Ücretlerin 4+4 ile sabitletmesi, yükselen döviz kuru ve enflasyon altında erimesini getirdi. Bunun 2020'ye kadar sürmesi durumunda ne hale geleceği açıktır. Bu işçiler taşeron işçisi olarak çalışmaya devam ediyor olsalardı, asgari ücrete yapılan yüzde 26'lık zam oranından faydalanacaklardı.

Sonuç olarak, TİS hakları gaspedildi, YHK'unun 4+4 zam oranına mahkum edildiler. Geçmişteki ve gelecekteki haklarını kaybettiler.

Bu yüzden tepkileri yüksek. İşçilerin tepkisi artınca işbirlikçi sendikalar da açıklama yapmak zorunda kaldılar. Hak-İş bile sorunun çözülmesini istedi. Türk-İş, başkanlar kurulunu toplayarak, taşeron işçisinin sorunlarını gündemine aldı. DİSK'e bağlı Genel-İş sendikası, İstanbul ve Mersin'de “4+4 zulmüne hayır! Enflasyon farkları ödensin” talebiyle eylem yaptı.

Ancak bunlar son derece göstermelik. Üstelik talepler de oldukça sınırlı. Zaten Hak-İş, “taşeron kadro” yasası gündeme geldiğinde “Hak-İş'e üye olmazsanız kadroya giremezsiniz” diyerek üye avına çıkmıştı. Hükümetin ve bürokratların desteğini de alarak Türk-İş'te örgütlü işçilerin önemli bir kısmını üye yaptılar. Yani Hak-İş, bu saldırının ortağı durumunda. Diğer sendikalar da bu düzenleme yapılırken ciddi bir tepki ortaya koymamıştı.

Taleplere gelince; elbette ücretlere enflasyon farkı, yani yüzde 26 zam istenmelidir. Ama sadece ücret talebi, taşeron işçisinin kayıplarının çok küçük bir kısmıdır. Bunlara birikmiş hakların gaspedilişi eklenmeli ve eski kadrolu işçilerle aynı ücret, aynı toplu iş sözleşmesi hakkı eklenmelidir.

Ayrıca taşeron sistemi varoldukça, hak gaspları ve yoğun sömürü hep olacaktır. O yüzden taleplerin başına taşeron sisteminin kaldırılması koyulmalıdır.

Grev erteleme hak gaspidır

Grev hakkı, işçi sınıfının tarihsel mücadelesi içinde kazanılmış bir haktır. Ve yasalarla güvence altına alınmıştır. Ancak burjuvazinin yasaları, işçilerin grev haklarını kısıtlamak için çeşitli gerekçeler üretmekten de geri kalmıyor.

Erdoğan, bir kere daha işçilerin grev hakkını gaspetti, 8 Ocak günü İzban işçilerinin grevini erteledi. Grev erteleme yöntemi, AKP hükümetleri döneminin olağan bir uygulamasına dönüşmüş durumda. Toplamda 2002 yılından bu yana 200 bin işçinin grevi ertelendi.

İzban'da grev hakkı gaspedildi

İzmir'de TCDD (Devlet Demiryolları) ve İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin ortak şirketi olan İzban'da, 342 işçiyi ilgilendiren toplu sözleşme görüşmeleri tıkanınca, Demiryol-İş sendikası grev kararı aldı.

İzban yüzde 12-16 zam teklif etmiş, sendika ise yüzde 27 zammın yanısıra, sosyal haklar, sürüş ve vardiya tazminatları gibi konularda anlaşma sağlanamamıştı. Bu koşullarda **13 Kasım 2018 tarihinde işyerlerine grev kararı asılmış, 10 Aralık günü ise işçiler greve başlamışlardı.** Grev oldukça etkili olmuştu. Taşerona bağlı eğitimci makinaların grev kırıncısı olarak kullanılması da engellenmişti. Bunun üzerine İzban yönetimi zaman içinde bazı konularda geri adım atmış olsa da, işçiler tüm talepleri karşılanmadan grevi bitirmeyeceklerini açıkladılar.

Grevin etkili biçimde sürdüğü koşullarda, Erdoğan "şehir içi toplu taşıma hizmetlerini bozucu nitelikte olduğu" gerekçesiyle, grevi "60 gün süreyle" erteleyen kararnameyi, 8 Ocak günü yayınladı. Grevin ertelenmesinin ardından 10 Ocak günü sendika ile İzban yüzde 25 zam üzerinden anlaşma sağlamak zorunda kaldı.

Elbette "grev erteleme"nin kendisi, doğrudan "grev yasaklama" anlamına geliyor. Bir yanıylar 60 gün sonra aynı grev ortamını yakalamak zor oluyor; diğer yanıylar 60 gün sonra yeni bir erteleme zaten hazırda bekliyor. Sonuçta, bu karar işçilerin en önemli sendikal haklarından birine dönük ağır bir saldırı anlamına geliyor.

"Grev erteleme"nin sömürücü yüzü

Grev hakkı, işçi sınıfının tarihsel mücadelesi içinde kazanılmış bir haktır. Ve yasalarla güvence altına alınmıştır. Ancak burjuvazinin yasaları, işçilerin grev haklarını kısıtlamak için çeşitli gerekçeler üretmekten de geri kalmıyor. Buna göre, **yasalar hükümetlere iki koşulda grev erteleme hakkı tanıyor: Milli güvenlik ve genel sağlık.** Yani ülkenin "milli güvenliği"ni ya da "genel sağlığı"ni tehdit eden

grevler, hükümet tarafından ertelenebiliyor.

AKP hükümetleri döneminde ise, grev erteleme için herhangi bir yasal gerekçeye ihtiyaç duyulmuyor. Mesela İzban grevi, yasalara aykırı bir biçimde "şehir içi toplu taşıma hizmetlerini bozduğu" için ertelenmiş oldu. Yasada böyle bir tanım yapılmamış olmasına rağmen. Ulaşım grevlerinin amacının, doğası gereği zaten "şehir içi ulaşımı bozmak" gibi bir hedefi olacağı açık...

Zaten **AKP hükümetleri döneminde, son derece önemli grevler, yine benzer biçimde, doğru yasal dayanakları olmadan ertelendi.** Bu konuda öylesine büyük bir hukuksuzluk yaşandı ki, mesela Metal işçilerinin 2015 yılındaki grevinin ertelenmesi mahkeme konusu oldu. Birleşik Metal Sendikası'nın 19 Şubat 2015 tarihinden itibaren başlamak üzere 38 işyerinde, yaklaşık 15 bin işçiyi kapsayan grev kararı, 30 Ocak günü Bakanlar Kurulu kararıyla ertelendi. Gerekçe "milli güvenliği tehdit" olmuştu. Sendikanın açtığı dava, Temmuz 2018 tarihinde işçilerin lehine sonuçlandı ve mahkeme, grev erteleme kararının sendika hakkını ihlal ettiğine karar verdi.

Ancak grev ertelenmiş, işçilerin hakkı gaspedilmiş, onaylamadıkları koşullarda patronların çıkarları doğrultusunda toplu sözleşmeler imzalanmış oldu.

16 yılda 17 kere grev erteleme kararı

CHP'nin hazırladığı rapora göre, 2002 yılından bu yana Erdoğan ve AKP hükümetleri 17 kere grev erteleme kararı aldı. Bunlardan 7'si OHAL sürecinde gündeme geldi. Ve bu erteleme (gerçekte yasaklama) kararları ile 200 bin işçinin hakkı gaspedildi.

CHP raporunda hazırlanan liste şöyle:

1 Temmuz 2003'te Petrol-İş sendikasının örgütlü olduğu Petlas Lastik grevi yasaklandı.

8 Aralık 2003'te Kristal-İş üyesi 5 bin Paşabahçe işçisinin grevi, başlamadan yasaklandı. Yasağın kalkmasının ardından, Paşabahçe işçileri 30 Ocak 2004 günü yeniden greve çıkıldı. AKP, grevi ikinci kere yasaklandı.

21 Mart 2001'te Lastik-İş sendikasının örgütlü olduğu 20 fabrikada 5 bin işçinin grevi yasaklandı.

1 Eylül 2005'te Türkiye Maden-İş'in örgütlü olduğu Erdemir Madencilik'teki grev yasaklandı.

27 Haziran 2014'te Şişecam'a bağlı 10 fabrikada 5 bin 800 işçinin grevi, 8. gününde yasaklandı.

30 Ocak 2015'te Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu 38 fabrikadaki 15 bin işçinin grevi yasaklandı.

21 Temmuz 2014'te Türkiye Maden İşçileri Sendikası'nın Çöllolar Kömür Sahası ile Çayırhan Kömür İşletmesi'nde aldığı grev kararı yasaklandı.

OHAL döneminde ise grev yasaklamaları peşpeşe geldi.

Asil Çelik'te 18 Ocak 2017'de başlayacak grevi yasaklandı.

Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu EMİS'e bağlı fabrikalarda 20 Ocak 2017'de başlayan grev yasaklandı.

20 Mart 2017'de Akbank grevi başlamadan yasaklandı.

22 Mayıs 2017 tarihinde, Şişecam işçilerinin grevi başlamadan yasaklandı.

5 Haziran 2017 tarihinde Mefar ilaç fabrikasının grevi yasaklandı.

2 Şubat 2018'de MESS sözleşmesi kapsamında 130 bin işçiyi kapsayan grev, başlamadan yasaklandı.

23 Mayıs 2018'de Petrol-İş üyesi Soda Kromsan işçilerinin Adana ve Mersin'de aldığı grev kararı, başlayacağı gün yasaklandı.

8 Ocak 2019'da İzmir Banliyo Taşımacılığı (İZBAN) işçilerinin yaklaşık bir aydır süren grevi yasaklandı.

Bu grevlerin herbirisi, yasalarda varolan "milli güvenliği" ya da "genel sağlığı" tehdit ettikleri gerekçesiyle ertelenmişti. Elbette bu doğru değildi. Yukarıdaki grevlerden hangisi "milli güvenliği-genel sağlığı" tehdit ediyor: Akbank grevi mi, Şişecam grevi mi?

Grev bir haktır, yasaklanamaz

Erdoğan, OHAL'in kalkmasını isteyen patronlara yaptığı konuşmada, OHAL döneminin en çok patronlara yaradığını, OHAL döneminde grevlere izin vermediklerini açık bir şekilde söylemişti.

Ancak grev bir haktır. İşçi sınıfının tarihsel mücadelesinin sonucunda kazanılmıştır bu hak. Ve OHAL'lere rağmen, "erteleme" adı altında yasaklamalara rağmen, polis saldırısına-devlet baskısına rağmen, işçilerin kanı-canı pahasına kazanılmıştır... Ve devletin baskıları bu hakkın kullanımını engellemeye yetmeyecektir.

Tank palet fabrikası özelleştirildi

İŞÇİLER HAK GASPLARINA İZİN VERMEMELİ!

Sakarya'nın Arifiye ilçesinde kurulu tank palet (MSB Askeri Fabrikalar Genel Müdürlüğü 1. Ana bakım) fabrikası, yoğun tartışmalara rağmen özelleştirildi. Fabrikayı Ethem Sancak'ın Katar ortaklı BMC firması satın aldı. Ethem Sancak, AKP MYK üyesi aynı zamanda.

Özelleştirme gündeme gelir gelmez başta işçi sendikaları olmak üzere bir çok kesimden tepkiler gelmeye başladı. AKP ve MHP dışında parlamentoda yer alan partiler de özelleştirilmenin durdurulmasını istediler. Fabrikada örgütlü Harb-iş sendikası da, basın açıklamalarından imza kampanyalarına kadar çeşitli eylemler gerçekleştirdi. **19 Ocak günü Sakarya'da 15 bin kişinin katıldığı bir miting düzenlendi. Fakat geri adım attıracak militanlıkta eylemler gerçekleşmedi.**

Askeri tırtıllı araçların bakım onarım ve modernizasyonunu yapan fabrika, 1975 yılında 1 milyon 800 bin metrekare alanda kurulmuş. Fabrikada, fırtına obüs seri üretimleri, gündüz ve gece görüş dürbünleri, uzun süre dayanıklı tank ve tırtıllı araç paletleri ve Leopard 1 ve 2 tanklarının modernizasyonu yapılıyor. Ayrıca Altay tankının ana üretiminin bu fabrikada yapılacağını açıklanmıştı. Hani "yerli milli" diye yutturmaya çalıştıkları Altay tankı... Fabrikanın arazisi de oldukça geniş ve çok değerli bir yerde.

Bir albayın komutasında 29 subay, 50 astsubay, 22 uzman çavuş, 112 memur ve 714 işçi çalışıyor. **Sektöründe dünyada ilk 5 arasına giren fabrikanın, bugün yeniden kurulması halinde, maliyeti 20 milyar doları buluyor. Son 10 yılda 3 defa en verimli işyeri seçilmiş.**

Önemli bir fabrika daha peşkeş çekildi

Erdoğan, "özelleştirme değil, işletme devri" dedi. Ve işçilerin özlük haklarının korunacağını söyledi. Oysa bu bir özelleştirme. Daha önceki özelleştirmelerde kamu kurumları nasıl haraç-mezat tekeli burjuvaziye peşkeş çekildiyse, tank palet fabrikası da yok pahasına verildi.

Dahası, Telekom'un özelleştirilmesinde yaşanan skandalların burada da yaşanacağı görülüyor. Türk Telekom'un yüzde 55 hissesi 6 milyar 550 milyon dolara Oger Telekom şirketine satılmıştı. Türkiye'nin en büyük özelleştirmesiydi. O gün de tıpkı bugünkü gibi "özelleştirme değil, işletme devri, 26 yıllığına kiralama" diyorlardı. Sözleşmeye; arsa, bina gayrimenkullerin üzerinde, teçhizatı ve alt yapısı üzerinde "satma hakkına sahip değildir" eklenmişti. Hatta arsalar üzerinde yeni binalar yapma hakkı dahi yoktu. Sözleşme böyle olmasına rağmen Oger, Telekom'un içini boşattı, fabrikalarını ve arazilerini sattı, kamu bankalarından yüklü miktarda kredi çekerek, kamu bankalarını dolandırdı.

Tank palet fabrikasını alan Katarlı ortak, AKP tarafından uzun süre gizlendi. Tepkiler yükselince açıklamak zorunda kaldı.

Ortak, Katar ordusu gözüktüyor. Doğru-dürüst düzenli ordusu olmayan Katar, Türkiye'de askeri fabrika alıyor. Katar ordusunun Genelkurmay Başkanı, aynı zamanda merkezi Kuveyt'te bulunan The Investment Dar Company K. S. C başkan yardımcısı. Bu firmanın uzmanlık alanı, gayrimenkul alım satımı.

Erdoğan ve AKP de gayrimenkul uzmanı. En güzel arazileri, en verimli kamu kuruluşlarını inşaat şirketlerine peşkeş çektiler, çekiyorlar. Tank palet fabrikasının şantiyeye dönüşmesi ve Telekom'da olduğu gibi dolandırıcılık yaşanması şaşırtıcı olmaz.

Katar, Erdoğan'ın sadece ticari değil bir çok işi yaptığı bir ülke. Aynı zamanda Türkiye'de en çok gayrimenkul alan ülkeler arasında. Dahası, **kaç dönemdir azımsanmayacak miktarda kaynağı belirsiz kayıt dışı paranın Katar'dan geldiği söyleniyor.** Yakın zamanda devasa bir özel uçak Katar tarafından Erdoğan'a "hediye" edildi. Tank palet fabrikasının Katarlılara verilmesi bunların diyeti de olabilir.

AKP döneminde rekor özelleştirme

Özelleştirmeler 1980'lerden sonra yaygınlık kazandı. Emperyalist tekellerin pazar alanlarına engel olan veya daraltan, ya da sahip olmak istedikleri en verimli üretim birimleri özelleştirme saldırısına meşruluk kazandırmak için önce bakımsız bırakılarak, "zarar ediyor" denilerek satıldılar. Emperyalist tekellere "engel" olarak görülenler hemen kapatıldı; bazıları ise, emperyalistlere yeni pazar, yeni kar alanı oluşturdu.

Türkiye'de ilk özelleştirme 1984'te Özal ile başladı. Ancak AKP dönemi özelleştirmenin zirvesi oldu. Öyle ki, **AKP'ye kadar olan dönemde özelleştirmeden elde edilen para 8 milyar dolar iken, AKP döneminde 60 milyar dolar olmuştu.** (Şeker fabrikaları ve tank-palet buna dahil değil.)

Özelleştirmelerden elde edilen bu devasa paranın nereye harcandığı ise sır gibi saklanıyor. Özelleştirme İdaresi, sitesinde bu konuda veri yayınlamıyor. Ayrıca özelleştirilmeden önce devlete çok büyük vergiler ödeyen KİT'lerin, özelleştirmeden sonraki vergi tablosu da belirsiz. Onları satın alan tekellerin, bu fabrikalara ilişkin ne kadar vergi ödediği bilinmiyor.

Tank Palet Fabrikasının özelleştirilmesine karşı miting

Özelleştirilen KİT'lerin hepsi, yok pahasına, arsa bedelini bile karşılanmayan meblağlar karşılığında verildi. Yüzbinlerce işçi de mağdur edildi. Şimdi sırada tank palet işçileri bulunuyor.

İşçiler haklarını kaybedecek

Tekel, Telekom, şeker fabrikaları vb. daha önceki özelleştirmeler gösterdi ki, bu durumdan hep mağdur olan, işsiz kalan işçiler oluyor. Şimdi de öyle olacak.

Tank palet fabrikasının özelleştirmesi gündeme geldiğinde, düzen partileri ve burjuva gazeteciler "milli askeri sektör satılmamalı", "stratejik sektör", "satılması ekonomiye büyük zarar" gibi gerekçeler sıraladılar. "Satılacaksa yerli sermayeye satılsın" diyenler de oldu.

Yerli ya da yabancı sermaye, "milli stratejik sektör" ne farkedir? Sermayenin her türlü, işçilerin sömürsü üzerine kurulmuş, işçilerin artık değerini gasp ediyor. Özelleştirmenin her türlü de, işçilere hak gaspını getiriyor. Dolayısıyla ilgilenilmesi ve uğruna mücadele verilmesi gereken, işçilerin hak gasplarıdır. Özelleştirmenin her türlüüne hayır demektir.

Tank palet fabrikasında örgütlü Harb-iş sendikası, sözlü açıklamalar ve pasif eylemlerle süreci karşılamaya çalıştı. Harb-iş'in düzenlediği eylemde konuşan Türk-iş başkanı Ergun Atalay, bir yandan "kar getiren sektör, satılmamalı" derken, bir yandan da "1 milyon işçiyle mücadeleye hazırız" nutukları attı. Türk-iş yöneticilerinin geçmiş pratiği bunların boş laf olduğunu gösteriyor.

Gerek Türk-iş, gerekse Harb-iş üretimi durdurma eylemini rahatlıkla yapabilirlerdi. Fakat bunun kararını alma cesareti bile gösteremediler.

Tank palet işçileri "işimizi koruyoruz" rahatlığıyla hareket etmemelidir. Önümüzdeki günlerde gelebilecek her türlü saldırıda -işten atmalardan tutalım, maaş ve tazminatların verilmemesine kadar- sendika yöneticilerine fırsat bırakmadan üretimi durduralım, militan eylemlerle hak gasplarının önüne geçmelidirdir.

Devrimci gazetecilik suç değildir!

Dergimizin Yazışları Müdürü Çağdaş Büyükbaş, 3 Ocak'ta tahliye oldu. Haksız biçimde yaklaşık 17 ay hapis yatan Çağdaş Büyükbaş'la yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

PDD: Ne zaman cezaevine girdiniz ve hangi gerekçeyle yargılanıp ceza aldınız?

Çağdaş Büyükbaş: Dergimizin Ocak 2016 tarihli sayısında 3. sayfada yayınlanan "Savaşa karşı birleşik mücadele", 4. sayfada yer alan "Kürt illerinde katliamlara karşı protestolar", 14-18 sayfalarında yayınlanan "Kürdistan'da savaş ve direniş" ile, yine dergimizin Şubat 2016 tarihli sayısında, 2. sayfada yayınlanan "Topyekün saldırıya karşı topyekün direniş", 3. sayfada bulunan "Cenazelerle birlikte çürüyen insanlık" yazıları hakkında, "PKK propagandası yapmak ve halkı kin ve nefrete tahrik etmek" iddiasıyla Haziran 2016'da soruşturma açılmıştı. Söz konusu yazılar, Kürt kentlerinde yürütülen kuşatma döneminde, Kürt halkına yönelik baskı ve şiddeti konu alan yazılardı. Mahkeme 1 Kasım 2016 tarihinde sonuçlandı. Mayıs 2017'de 1 yıl 10 ay 15 günlük hapis cezası onaylandı. 11 Ağustos 2017'de tutuklanarak Metris'e, 15 Ağustos'ta Silivri 5 No.lu L Tipi Cezaevi'ne götürüldüm.

Cezaevi koşulları nasıldı? Yaşamı nasıl örgütlediniz?

"PKK propagandası yapmak"tan hüküm aldığım için PKK'li hükümlülerin bulunduğu koşula götürüldüm. Tabi buraya gitmeden önce girişte her cezaevinde uygulanan bir prosedür var. Tecrübesiz ve ilk kez tutuklanan, ya da sallantıdaki kişileri hedef alan bir uygulama. "Taraflı mı, tarafsız mı" diye sorulan bir sorunun ardından "Taraflı, (örgütlü) koşu kalmak istiyorum" dediğinizde "Ama denetimli serbestlikten yararlanamazsınız" diyerek "tarafsız" koşu geçmeyi teşvik etmeye çalışıyorlar. Tarafsız koşu ise genelde örgütlü mücadeleyi bırakmış, itirafçı ya da ajan olmuş, ya da bir zamanlar cezaevinin örgütlü koşu şubalarında kalırken yaşamı bozan, düzenin yoz yönlerine özenip kaçan kişiler kalıyor. Haliyle buraya ilk kez giren bir devrimciyi, yurtsever kişiliğizleştirmek istiyorlar... Bu soruya vereceğiniz "taraf" cevabının ardından ise yasalarda olmamasına rağmen cezaevi idaresinin ya da savcısının insafına bağlı bir süreçle denetimli serbestlik verilmiyor genelde... Ki tarafsız koşu şubalarında da aynı durum söz konusu, orada da çıkarttıkları hemen hemen yok gibi.

15 Ağustos'tan itibaren PKK'li hükümlülerin kaldığı koşu geldi. 5 No.lu'da yaklaşık 350-400 kişi arası bir sayı mevcut. 10 kişi başka yapılardan ve dosyaları PKK'ye bağlandığı için oradalar. F-10 koşu gittiğimde 24 kişi oldu. Ben çıktığımda sayımız 39'du. Diğer koşu şubalarında da insanların bir kısmı yerde yatıyor. Yeni bir koşu verip vermeyecekleri

bir yana, neredeyse merdiven altlarına dahi ranza koyacaklar. Adlilerin kaldığı bölümlerde bunun da yapıldığını duyduk. Tek kişilik odalar inşa edip, ranza ekleyerek 6 kişilik yapmışlar.

Koşu şubaları iki katlı; üst kat yatakların olduğu, alt kat ise salon, mutfak, tuvalet-banyonun olduğu bölüm. Gün, 7.15'te herkesin uyandırılması ve kahvaltı yapılmasıyla başlıyor. 8.30'da sayım geliyor, havalandırma kapıları açılıyor. Sabah haberlerinin ardından kitap okuma ve eğitim çalışmaları aralarındaki çay molasıyla birlikte 12'ye kadar sürüyor ve öğlen yemeği yeniliyor. Saat 13-15 arası sessizlik saati ve volta atmak, kitap okumakla geçiriliyor. 15 çayından sonra spor yapılıyor. Takımlar çıkarılarak futbol ve voleybol oynanıyor. Akşam saat 18'de yemek yenildikten sonra eğer havalandırma kapanmamışsa volta atılıyor ya da haberlere bakılıyor. Haberlerden sonra kişinin tercihi göre satranç ya da dama oynanıyor, televizyon seyrediliyor. Saat 20.30'da akşam sayımı yapılıyor ve kitap okumaya çıkılıyor. Saat 22.00'da, gece çayından sonra yine kişinin kendi inisiyatifinde bir zaman kalıyor. Saat 24.00'da yatılıyor. Yaz ya da kış saati uygulamalarına göre havalandırma saatlerinde geçirdiğimiz süre artıyor ya da azalıyor.

Rutinmiş gibi görünmesine rağmen, kendi içinde hızlı bir akışa sahip. Zamanı tamamen örgütlemek kişinin kendisine de bağlı olduğu için bilgilenmek ve bilinçlenmek, kafa yormak için haliyle epey zaman kalıyor. Hep denir ya "cezaevleri okul gibidir" diye. Bolca kitap okumak, haber takibi, mektuplaşmak gibi avantajlara sahip oluyoruz. Yılda bir kitap okuma oranları yayınlanır haberlerde. Türkiye genelde sonlarda yer alır bu listede. Cezaevlerini baz alsalar, sanırım ön sıralara çıkar. Ben haftada ortalama 2 kitap bitiriyordum. Birçok teorik kitap, roman, öykü kitabı okudum. Dergiye yazılar yazıp gönderdim, ama yazıların sadece iki tanesinin gittiğini öğrendim. Diğer yazıların ne olduğu meçhul, ama bilinçli olarak gönderilmediğini düşünüyorum.

Kalabalık bir ortam var. İlk kez böylesi bir ortamda kaldığım için, insani ilişkiler ve kendini tanımak bakımından tecrübeler edindim. Spor faaliyetleri hem vücut, hem de kafa sağlığı açısından çok önemli. Kaldığımız alan dar olduğu için, sosyal etkinlik olarak spor, volta ya da "emek süreçleri" dediğimiz temizlik, bulaşık gibi faaliyetler iyi bir alternatif oluşturuyor. Örneğin ben bu süreçte hiç hastalanmadım. Dışarıda da hareketli olduğum için bağımsızlık sisteminin güçlü olmasından, yanı sıra spor yapmak ve yaşamı örgütlemekten diye düşünüyorum.

Ayın üç haftası kapalı, bir haftası açık görüş var. Telefon haftada bir. Bu ziyaret anları, bizim açımızdan televizyondan ya da gazetelerden öğrenemediğimiz haberleri alabilmek demek. Ziyaret yaklaşık 45 dakika; bu kadar kısa bir zaman aralığında,

bunu

ne kadar yapabi-

lirsek artık. Ancak aldığımız

olumlu ya da olumsuz haberler bizi de etkiliyor.

Tutuklandıktan sonra serbest kalmanız için bir kampanya yürütüldü? Ne kadar takip edebildiniz, nasıl değerlendiriyorsunuz?

Evet, gerek ziyarete gelen yoldaşlarımdan, gerek ailemden duydum, ama tutuklu olduğum süreç boyunca kendimle ilgili gazetelerde herhangi bir haber göremedim. Dergimizin yapmış olduğu sticker, afiş çalışmaları, eylemleri ve çabaları bir yana bırakırsak, bir yok sayma süreci yaşandığını söyleyebilirim. Onca çabaya rağmen, ne Kürt basını (Özgür Gündem, Özgürlükçü Demokrasi, Yeni Yaşam), ne Evrensel, Birgün, Cumhuriyet gibi gazeteler bir kez dahi yer vermedi. Çıktıktan sonra internette de bir araştırma yaptığımda, bu yok saymanın tarz halini aldığını gördüm. Özellikle Kürt basınının ilgisizliği çarpıcıydı. Ki, onların "nöbetçi yayın genel yönetmenliği" kampanyasına da katılmış olmama rağmen görmemesi, farklı bir kanı oluşturdu. "Tutuklu ve hükümlü gazeteciler listesi"ne dahi adımın yazılmaması, bu yöndeki uyarılara cevap verilmemiş olması, geçiştirilmesi, kendine ilericilik, devrimcilik ya da yurtseverlik atfeden basın yayın kurumlarının ayıbidir. Herkes topu birbirinin üzerine atmış. Avrupa'da yoldaşlar Artı tv'ye gidiyorlar "Özgür Gündem (ya da o anda hangi isimle çıkıyorsa) yayınlanmadan yayımlayamayız" cevabını verebiliyorlar. Devrimci bir basın tarafından gelen talepler görmemezlikten gelinebiliyor. Adalet Bakanlığı bile hapis haneye ilk girdiğimde, gazeteci olduğumdan dolayı hapis hane idaresinden bilgi istemişken, dost kurumların bu tavırları endişe verici. Yazmış olduğum onca mektubu, dışarıdan atılan mailleri, sözlü talepleri, girişimleri yok sayıp iki satırlık bir haber dahi yapılmaması, bilinçli bir tercih olmalı. İçeride bulunduğum sürede köşe yazarlarına, gazetelere mektup yazdım, süreci anlatmaya çalıştım. Ayrıca yoldaşlarım dışında, arkadaşlarım ve akrabalarım da sosyal medya ağlarında durumumu

paylaşmışlar. Futbol turnuvalarında özgür bırakılmama talep eden pankartlar açmışlar. Bunları duymak sevindirici ve moral verici. Ben burada bu süreci örgütlemeye çalışan ve katkılarda bulunan yoldaşıma ve dostlara teşekkür ediyorum. Geçmeden şunu söyleyeyim; benimle ilgili tek haber, çıkmama birkaç gün kala Yeni Yaşam gazetesinin, Özgür Gündem'in Nöbetçi Genel Yayın yönetmenlerinin haberini yaptığı yerde geçmesi oldu.

Normalde denetimli serbestlikten çıkman gerekiyordu, bu süreç neden işlemedi?

Yukarıda da kısaca değinmiştim. Yasaya göre bir yılın altına düşen herkes denetimli serbestlikten yararlanıyor ve bunun birçok örneği de mevcut. Ki normal koşulda iki yılın altında hüküm alanların da hapse girmemesi, cezasının ertelenebileceği yine yasalarda var. Benim açım-dan süreç mahkemede çizildi anladığım kadarıyla. “Çünkü hükmün açıklanmasının geri bırakılmasını istiyor musun?” sorusuna “hayır” demiştim ve bu cevabımla heyete göre “pişmanlık emaresi” göstermiştim. O yüzden cezayı verdiler ve ertelediler. Hapse girdikten kısa bir süre sonra hukuki girişimlerim oldu. Verdiğim dilekçelere ilk cevaplar “Taraflı koşušta kaldığım” için olumsuzdu. Ama gelen gerekçeli kararda gördüm ki, tutuklandıktan sonra idare, 13. Ağır Ceza Mahkemesi'ne infazın nasıl çektilirilmesi gerektiğine dair prosedürü sormuş. Gelen cevap, infazın cezanın 4'te 3'ünü yatırmak ve denetimli serbestlikten faydalandırmamak yönlü olmuş. Mahkemede koyulan tavıra, heyetin verdiği intikamcı cevap bu oluyor. Bir de Silivri özelinde, denetimli serbestlik vermemek gibi bir durum oluşmuş. İlk olarak bizim hiç görmediğimiz bir heyet hakkımızda karar alıyor ve doğrudan “örgütlü (tarafli) koşušta kaldığımız” için ret veriyor. İnfaz hakimliği de genelde aynı yönde karar veriyor. Bir ihtimal Silivri Ağır Ceza Mahkemesi, talebi yapan kişinin yargılandığı mahkemelerin TMK kapsamında olup olmadığına bakarak olumlu karar verebiliyor. Ama o kararların verilmesinde benim itirazlarımın da payı olduğunu düşünüyorum. Cezaevindeki benzer durumda olanlar, “nasıl olsa tahliye etmiyorlar” diyerek işin üstüne düşmemişler. Ben dilekçeler sürecini başlattıktan sonra bu yönde girişimler arttı ve infazı bir yılın altına düşen tutsaklar dilekçeler vermeye başladı. Benim kaldığım koşušta 5, diğer koşuşlarda da bir o kadar kişi denetimli serbestlik alabildi. Bir de, başka bir ilde yakalandığında bir yılın altına düşer düşmez çıkabilme ihtimali varken, İstanbul'daki hapishaneler bu süreci işkenceye çeviriyor ve dilekçelere cevapların gelme süreleri hesaplandığında, infaz süreniz neredeyse bitmiş oluyor. Silivri, zorunlu sürgünler dışında paranızla yapmak istediğiniz sevk taleplerini de karşılamadığı için, tahliye engellemek için dolaylı-dolaysız bütün yolları zorluyor. Denetimli serbestliklerin engellenmesinin de bilinçli olduğu çok açık.

Söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?

Hapishane süreçleri komünistler, devrimciler açısından her zaman gündemdedir ve bu süreci en iyi şekilde geçirmek, kendi örgütlülük düzeyinizin de göstergesi aynı zamanda. Kurduğunuz bağların gücü, bilinç düzeyiniz, deneyiminiz elbette önemli. Ancak dışarıdaki yaşantınızda, bağlardaki en ufak zayıflama, bıraktığınız bir boşluk, ne kadar tecrübeli olsanız da sizi bulabilir ve gerilere çekebilir. Hapishaneler inşa edilirken, yönetim mekanizmaları kurulurken bunu hesaplıyorlar. Sizi düşüncelerinizden koparmak, kişiliğinizleştirmek en büyük gayedir. Çıktığınızda en azından korkak-tedirgin bir tip olmanız için her şeyi yaparlar. Bunda başarılı oluyor mu? Türkiye hapishanelerinde önemli bir direniş geleneği var. Buna sahip olmak ve o direnişi örgütleyen yapılardan birinin bir ferdi olmak, sorumluluğu bir kat daha artırıyor. Ben de kendi açımdan bu süreci en iyi biçimiyle geçirmeye çalıştım. Eksiksiz olmadı tabi. Ancak hapishane deneyimi, başta yaşama ve özgürlüğe bağlılık, ona sonuna kadar sahip çıkma, devrimci yaşantıyı iyi örgütleme yönünde katkılarda bulunuyor. En önemlisi dışarıdaki yaşantıda eksiklik bırakmamak. Çünkü o eksiklikler, hapishanede daha fazla derinleşiyor. Bir kez daha teşekkürler ve selamlar.

Tutsaklardan mektup var

Elazığ 2 Nolu Yüksek Güvenlikli Hapishanesi'nde devrimci tutsaklar üzerindeki baskılar sürüyor. İdare, yaptırımlara direnen tutsakları, hücre, görüş, mektup cezaları ile yıldırmaya çalışıyor. TİKB(B) davasından hükümlü Mustafa Zorlucan, keyfi biçimde bir kez daha hücreye alındı. Dahası, infazı yakılarak tahliyesi geciktiriliyor. Çok zor koşullarda gönderdikleri mektuplar ise, ya ulaşmıyor, ya da aylar sonra geliyor. Bizim gönderdiğimiz mektuplar, dergi ve kitaplar da aynı akıbete uğruyor. Geri gönderildiği için tekrar yazılan ve yine gecikmeli bir şekilde elimize ulaşan bir tutsağın mektubunu yayınlıyoruz. Devrimci tutsakların direnişlerine sahip çıkmalı, onları yalnız bırakmamalıyız.

Merhaba

6 Kasım'a kadar Mustafa Zorlucan arkadaşla beraber aynı hücreyi paylaşıyorduk. 6 Kasım sabahı, Şubat ayındaki sayım saldırıları sırasındaki bir meseleden dolayı bize açılan dava için duruşmaya gitmeyi beklerken, Mustafa'yı buradan aldılar. Sebep sayımda sırtı dönük oturmak! Oysa sırtı dönük oturma gibi bir durum yoktu. Buranın mimarisi kapıya sırtı dönük oturmayı gerektiriyor. Sayımlarda masanın duvar tarafında oturanımız, sandalyeyi kapıya paralel hale getiriyor, tam masaya dönüyor, diğer arkadaş da yarım dönerek gelen sayım ekibine sırtı dönük oturmamış oluyor. Mustafa, duvar tarafında değil, diğer taraftaydı ve yüzü de sayım için gelenlere dönüktü. Ancak sayım için gelen 2. Müdür, daha sayım bitmeden “alın” dedi ve gardiyanlar Mustafa'yı alıp teklilere götürdüler.

E-13 tekli hücrede kalıyor. Aynı gün beraber duruşmaya gittik. Orada kimlik almadığımız için idare tarafından görüş, telefon, avukat görüşü vb tüm haklarımız ortadan kaldırılıp, tam tecrit altında tutulduğumuz için savunma yapmayacağımızı, mahkemenin, avukatımızla görüşmemizi ve tam tecritin kaldırılmasını sağlamasını istedik. Hakim buna yetkisi olmadığını söyleyerek duruşmayı 12 Mart 2019'a erteledi. Artık “gözünün üstünde kaşın var” hukuku işliyor!

Kimlik dayatmasını protestolarımız nedeniyle aylardır mektup yasaklarımız vardı. Benim son yasak bitti, görüş yasaklarım başladı. Mustafa'nın ilk 2 ay (4 Ocak 2019'da bitiyor), ikincisi 1 ay olmak üzere iki yasağı daha var. Tahliye tarihi 25 Aralık ama, bu “disiplin” nedeniyle, “iyi hal” olana dek tahliye olamayacak. Haziran 2019'a dek sarkacak süreç. Kimlik dayatması aynen devam ediyor. Mayıs ayında revire bile çıkarmamışlardı, şimdi revir ve mahkemeye çıkıyorlar, onun dışında haklarımızı kullanamıyoruz. Hapishanede üç kişiyiz bu dayatmayı kabul etmeyen.

Mustafa yasaklı olduğu için durumu bildireyim dedim. Tüm arkadaşlara selam ve sevgiler. Çalışmalarınızda başarılar dilerim.

Not: Bir de Mustafa'ya sayımda provakasyon yaratmak, sırtı dönük oturmaktan disiplin soruşturması başlatılmış. Sırtı dönük olsaydı bile ne olacak yani, ama işte...

11 Kasım 2018-Elazığ

D. Selamlar... Mahmut Soner

.....

Tekrar Merhaba

Bugün 11 Aralık 2018. Mustafa'yı 6 Aralık 2018'de yeniden buraya getirdiler. Şu an yine bir arada, aynı üçlü hücredeyiz. Meseleden dolayı “sayıma karşı çıkmak, sayımda provakasyon yapmak” diyerek disiplin soruşturması açılmıştı. İnfaz hakimi bu gerekçeyle verilen disiplin hükmünü kaldırıp, “kamu görevlilerine karşı uygunsuz davranışta bulunmak”tan hüküm kurulmasını istemiş. Yeniden soruşturma açıp, o şekilde hüküm koydular ve bir ay bazı etkinliklere katılmaktan alıkoyma kararı verdiler. O kararı da infaz hakimliği onayladı. Mustafa 3 ay önce sizlere mektup yollamıştı. O mektup “bekleme süresi bitti” diye geri getirildi, iade edildi. Taahhütlü mektuptu. Ben de bu mektubu taahhütlü yollamıştım. Taahhüt numarası RR06289624937 idi. Bu mektup da iade edildi. Yine sizin oradaki postaneden “bekleme süresi bitti” diye geldi. Bazen bazı posta dağıtıcıları, hiç uğramadan adrese, gönderici hapishanedeyseniz, mektupları iade ediyor. Oranın PTT'sinde bir sorun olabilir.

Buradaki tüm sorunlar devam ediyor. Bizim tutumumuz da. Mustafa'nın selamları var. Kendinize iyi bakın. Dostlukla kucaklıyoruz... 11 Aralık 2018 - Elazığ

D. Selamlar... Mahmut Soner

1979'un Şubat ayında bir tohum ekildi toprağa. Kışın ortasında ve birçok olumsuzluklar altında başarılı bu. Normalde bu koşullarda yeşermesi çok zordu. Ancak tohum sağlamdı, içindeki canlanma dinamiği güçlüydü. Onun için kısa sürede topraktan boyunu uzattı, filize durdu.

Ama daha başını uzatır uzatmaz, sağdan-soldan saldırı furyasıyla karşı karşıya kaldı. Onu daha kök salmadan koparmak istediler. Farklıydı çünkü. Koskoca tarlanın içinde fark ediliyor, birbirlerine benzeyenlerin hışmını üzerine çekiyordu. Sadece bir kışkançlık, çekememezlik değildi bu. Düşmanca bir saldırganlık sözkonusuydu. Hem de aslında dost olması gereken kendi türleri tarafından...

Bir de açık düşmanları vardı tabii. Onlar da kuşatmıştı çevresini. Sezgileriyle bu yeni filizin kendileri için tehlikeli olacağını anlamışlardı. Daha büyü-

40 yıllık bir tarihten sözediyoruz.

Ama bu yanıltıcı olmasın!

O, köle isyanlarından köylü ayaklanmalarına, ezilen-sömürülen tüm insanlığın tarihini sırtlanmıştı. İşçi sınıfının, iki yüzyıllı aşkın mücadelesinin birikimini damıtmıştı.

“Bilimsel sosyalizm” ile sınıfsız sömürsüz bir toplum hedefini ortaya koyan Marksist-Leninist öğretiyi kuşanarak gelmiştir. Mustafa Suphi’lerden Denizlere, bu toprakların yarattığı değerleri sahiplenerek, onlara yeni halkalar ekleyerek geliştirmiştir.

Gelenekten geleceğe bu yürüyüş sürüyor....

meden yocketmek istediler ve saldırıya başladılar.

Ama o da o küçücük haliyle meydan okuyordu herkese. Başı hep dikti. Saldırıları göğüslemekle kalmıyor, karşılık da veriyordu. Bu yapısı düşmanlarını iyice çıldırtıyor, bir an evvel ezip yocketmek için saldırılarını arttırıyorlardı.

Kısacası tohumdan filize durduğu andan itibaren çetin bir yaşam savaşının içinde buldu kendini. Böyle olacağını biliyordu aslında. Öncesinde de büyük sıkıntılar çekmiş, onları aşarak bugünlere ulaşmıştı. O yüzden toprağa daha sıkı ve derinden tutunmaya çalıştı. Yeraltında sağlamlaşmaya öncelik verdi. Genlerini bozmadan büyümeyi, her bir dalına aynı

sağlamlığı, her bir meyvesine aynı tadı aşılamayı hedefledi. Büyüme adına çürükleri veya çürümeye yüz tutanları içinde tutmayacak, bozulmaya meydan vermeden kopartıp atacaktı.

Böyle koyuldu yaşam denilen zorlu kavgaya...

Fakat tüm hazırlığına ve çabasına rağmen, umduğundan daha büyük saldırılar altında kaldı. Topraktan başını uzatalı daha bir yıl olmamışken, incecik dallarını kırmaya başladılar. Dallar ince ama sağlamdı. Büyük bir direnç gösterdiler; kırıldılar ama eğilmediler. Toprağa böyle düştükleri için de gövdeyi sağlamlaştırdılar. Ona gübre oldular...

* * *

İlk yaş gününe, kendine güveni artmış, geleceğe dair umudu büyümüş olarak girdi. Varlık-yokluk sorunu bitmişti artık. Dost-düşman herkese bunu göstermişti. Zorluklarla mücadele ederek hayatta kalan her canlı gibi, daha hızlı büyümüş ve güçlenmişti. Dolu-dizgin koşma zamanıydı şimdi. Dalları daha fazla yayılıyor, kuvvetleniyor; durusuyla göz kamaşıtıyordu...

Ama asıl büyük fırtına kapıdaydı. Eylül fırtınasıydı bu. Herkesin geleceğini beklediği, fakat yine de hazırlıksız yakalandıkları fırtına... O yüzden nice büyük ağaçlar savruldu, darbelendi, yıkıldı...

O ise henüz bir fidandı. Belki de içlerinde en genç ve küçük olanıydı. Koca koca ağaçları sürükleyen bu fırtınaya dayanması, aslında çok daha zordu. Ama o “büyük” ağaçların gerçekte ne kadar kof; “küçük” fidanın ise ne kadar sağlam olduğu, kısa sürede görülecekti.

Çünkü herşeyden önce özü farklıydı. Onun için reaksiyonları da farklı olmuştı. Fırtınanın gelmekte olduğunu tespit etmekle kalmayıp, ona göre hazırlık yapmışlardı mesela. Yeraltında ustalaşmışlar, düşmana görünmeden çalışmayı, gerekli yer ve zamanda çıkıp vurmaya öğrenmişlerdi. Ne zaman hücumla geçeceklerini, ne zaman geri çekileceklerini biliyor ve uyguluyorlardı.

Sadece gövdesi değil, dalları-kolları, yaprakları-çiçekleriyle aynı şeyleri düşünüp birlikte hareket eden bir bütündüler. Bu bütünlük ve ahenk, etrafını da etkiliyor ve onları manyetik alanına çekiyordu. Dalga dalga yayıldılar, direne direne büyüdüler...

Panik halde kaçanlar, düşünme yetilerini bile kaybettikleri için, varolanı dahi koruyamazlar. Doğru zamanda saldıran ve düzenli

geri çekilen ise, düşmana korku, dostlara

güven verir; gücüne güç katar. Bu, teorik bir doğru olmanın ötesinde, o fırtınalı karanlık günlerde pratik olarak da ispatlanan somut bir gerçektir. Nice “büyük”ler sarsılır ve yıkılırken; “küçük” ama sağlam fidanlar, hem nitel hem nicel olarak güçlendi, büyüdü.

Aslında çok ağır kayıplar da verdiler. Tohuma canlılık veren, sonrasında gövdeyi oluşturanlar düştü önce. En sağlam dalları kırıldı, en güzel çiçekleri koparıldı... Sonra tek bir parçası kalmayana dek budandı...

Fakat tohum öylesine kök salmış ve her bir dalı-çiçeği, öylesine güzel, öylesine dirençli düşmüştü ki toprağa; onu oradan sökebilmek mümkün değildi. Dökülen kanlar ve alinteriyle sulandıkça toprak, daha bir gürleştirdi dallar, daha fazla çiçeklendi tomurcuklar...

Karanlıkta çakan bir şimşekti o. Fener olup yol göstermişti, önlerini görmek ve yürümek iste-yenlere... Ve o fenerin aydınlığına çekmişti hepsini...

Şafak söküp de karanlık dağılmaya başladığında, dost-düşman gözler ona çevrildi. Bu büyük fırtınadan sapasağlam çıktığına göre, onu kim durdurabilirdi ki? Kim önüne çıkabilir, rakip olabilirdi?

Su ve ateş çağındaydı soluğumuz
En umutsuz gece yarılarında
En ıssız yollarda bırakıldık hep

Yıkılmadık!

Günün bir yanında avuçlarken güneşi
Bir yüzünde yeniden düştük toprağa
Korkmadık!

Yüreğimizle parçaladık en sert kayaları
Filizlenip uzandık dostluğum gökyüzüne
En bereketli yağmurları

Hep kendi soluğumuzla yarattık!

...

Yaşamı bilincten emziriyoruz artık
Umudu sevinçten süzüyoruz
Yolu yok başka yaşamının
Her sabah geçmişin yüreğine
Filizlenen bir gelecek çiziyoruz.

Adnan Yücel

Tabi ki, kendisinden başka...

* * *

Ağacın kurdu kendi içindedir. O “kurt”, başdönmesi-ydi, kibirdi. Başarıların gözleri kamaştırması, hata ve eksikliklerin üzerini örtmesi-ydi.

Kayıpların boşluğu, nicel olarak fazlasıyla dolmuştu, fakat niteliksel bir düşüşe yol açmıştı. Daha kötüsü, bu durum görmezden geliyor, hatta “daha ileriden bir düzeye” ulaşıldığı iddia ediliyordu. Bulunduğu yeri dolduramayanların, abartılarla durumu kapatmasının ilk uç verisiydi bu.

Her büyük zaferin böylesi handikapları vardır.

Onu taşıyabilmek

kolay değildir.

Başarı sarhoşluğuna kapılmadan vakur

bir duruş, eksikliklerle acımasız bir savaş ve toparlayıcı bir olgunluk gerektirir. Bu da üzerine düşen sorumluluğu, dönemin yüklediği misyonu, -anlamının

ötesinde- etinde-kemiğinde hissetmekle ve sindirmekle olur.

Bütün geri dönüşlerde, zirveden aşağıya yuvarlanışta, “zafer sarhoşluğu”, hatta şımarıklığı görülür. “Bize bir şey olmaz artık” kof güveni, düşüşün başlangıcıdır. Bu işin ustalaları, “en büyük tehlikenin, görmezden gelinen, küçümsenen” şeylerden çıktığını söylemiştir oysa. Ama öyle bir “ne olduk delisi” olunmuş, “karşı dağları ben yarattım” havasına girilmiş-tir ki, ayaklar yere basmamakta, gerçeklerle bağlar kopmaktadır.

Fidan büyümüş ağaç olmuştur artık. Görünüşte görkemli bir ağaçtır da. Kurtçukların ağacın gövdesini içten içe nasıl kemirdiği dışardan pek farkedilmez. Fakat içeride, genlerinde bozulma olduğunu hissedenler artmakta, bunun sıkıntısı, huzursuzluğu büyümektedir. O tohumu sağlamlaştıran, en zor günlerde onu yaşatmayı bilenler, gidişatın yanlışlığını ilk sezenlerdir.

Böyle olması eşyanın tabiatı gereğidir. Hem güçlü bir sevgi, hem de yanlışlarla mücadele gücü gerekir çünkü. Ancak düşmanla kavgada her cep-hede başı dik çıkanlar bunu başarabilir. Aksi durumda ise, kendi içlerindeki sapmalara dur diyemez, o cesareti gösteremezler. Ya sinerek, ya da “kraldan çok kralcı” kesilerek yanlışların ortağı, devamcısı olurlar.

Tarihte defalarca kanıtlanan bu gelişmeler, bizim “tohum”un da başına geldi. Daha küçük bir fidanken en zorlu koşullara karşı büyük bir direnç sergilediği halde, görece daha iyi koşullarda savrulmaya, tarladaki diğer bitkilere benzemeye başladı. Bu durumu farkedip düzeltmeye çalışanları, kendi özünü hatırlatanları ise, duymazdan geldi; sesler çoğalmaya başlayınca da kesip atmaya kalktı.

Ağaç, baltanın her darbesiyle yıkıma doğru giderken gözlerinden yaşlar akar ve dile gelmiş: “Ben böyle yıkılmazdım sapım senden durumdaydılar. Gözyaşlarını içine akıtıp baltanın artık kendinden olmadığını söyleyerek, onun eliyle yıkıma izin vermeyeceklerini ilan ettiler.

“Köklerimiz toprakta, tarihten geliyoruz” diyerek, yine bir Şubat ayında “yeniden doğuş”u gerçekleştirdiler. Diyalektiğin yasası işledi; her son yeni bir başlangıçtı. Anka kuşu misali küllerinden doğdular. Ve motorları

yeniden maviliklere sürdüler. Özsu-yu ile fidanlarını besleyip aslına uygun şekilde büyüttüler...

Kurtçukların içten içe çürüttüğü, özünü kaybeden ağaç ise, eridi, eridi ve birgün ortasından yarıldı. İkiye-üçe ayrılan her bir parçacık yeni parçalarla un-ufak oldu. Daha önemlisi, öleriyle hiçbir ilişkileri kalmadığını dünya aleme gösterdi.

* * *

1979 Şubat’ında toprağa ekilen tohumun üzerinden tam 40 yıl geçti. Bu süre zarfında fidandan ağaca, oradan köklü bir çınara doğru evrilmiş durumda. Sadece dışındaki düşmanlara karşı değil, içindeki kurtçuklara karşı da mücadele ederek bugünlere ulaştı...

En büyük zararı, kendi içindeki kurtçuklardan gördüğü halde, bugünlere ulaşmayı başarması, “tohum”un gücündendir. Birçok ağaç bir bir yıkılır veya dışardan-içerden tahribatlarla çapılırken; 40 yıllık “tohum”un bugün hala temel özelliklerle

“Tohum”dan çınara kök salışımızda, her bir şehidimizin, ona kanını terini akıtan her yoldaşımızın ve en zor dönemde bile destek ve yardımlarını esirgemeyen emekçi halkımızın emeği vardır. Onca acıya, işkenceye, baskı ve zulme göğüs gererek, geleceği ilmek ilmek ören büyük sabırları ve inançları vardır. Yürekerinde hep diri tutmayı başardıkları, güzel günlere olan umutları vardır... Bu emeğe, sabıra ve umuda gösterilecek saygının ve bağlılığın biricik kriteri; bu haklı davayı son nefesimize kadar sürdürmek, zafere giden yolu her ne pahasına olursa olsun açmaktır.

dimdik ayakta kalması, “tohum”un sağlamlığından ve o sağlamlıkla yetiştirdiği fidelerin, kendi özüne sahip çıkmasından dolaydır.

Sağdan-soldan esen rüzgarlara, ayağına takılan çelmelere aldırmandan doğru bildiği yolda yürümenin mükafatıdır bu. Şairin dediği gibi “çizmişiz rotamızı / dostların alkışlarıyla değil / gıcirtısıyla düşmanın dışlerinin...” Sadece açık düşmanlar değil, dost yüzü-dost gülcüklü düşmanlarla da yıllar yılı mücadeleyle bugünlere ulaşıldı.

Ve bundan böyle de öyle yürünecek... Ta ki bu “tohum” kendi özsu-yuyla beslenen dallarıyla zafere uzanana dek...

Suriye'de savaşın sonunun yaklaştığı belli olunca, her kesim buna uygun olarak politikalarını gözden geçirmeye başladı. Şimdi herbiri kendi hamlesini yapıyor, kartlar yeniden karılıyor.

Suriye-Rusya-İran-Çin cephesi için artık süreç daha belirgin, daha net. Bir taraftan Suriye'nin tamamında kontrolü sağlamak hedefiyle hareket ederken, diğer taraftan yeniden inşa sürecine odaklandılar, buna uygun girişimler ve anlaşmalar yapıyorlar.

Suriye'yi parçalamak, yönetimini değiştirmek isteyen karşı cephe için ise, durum biraz daha karmaşık.

ABD, önce Suriye'den asker çekeceğini açıkladı, sonrasında bu çekilmenin "uzun süreli" olacağını belirterek aslında çekilmeye niyetinin olmadığını gösterdi. Zaten bugüne kadar "çekilme" açıklaması yaptığı hiçbir ülkeden gerçekten çekilmemişti. Mesela **Irak'tan 2011'de çekilme kararı aldı; ancak ordu çekilirken ABD'nin Bağdat Büyükelçiliği'nin nüfusu "16 bin diplomat"a yükseltildi. Keza Blackwater adlı kanlı taşeron çete de, ABD askerlerinin görevlerini üstlendi.**

Arap Birliği bir taraftan Suriye'ye sıcak mesajlar gönderiyor, Birliğe yeniden katılması gerektiğini söylüyor, elçiliklerini yeniden açıyorlar; diğer taraftan da Birlik üyesi Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri ve Mısır, Suriye'de ABD'nin çıkarları doğrultusunda konuşlanacak bir askeri birlik hazırlığı yapıyorlar.

İsrail, savaşın sonunda İran'a doğru bir yön değişimi oluşturmaya çalışıyor. Bu doğrultuda **İran'ın Suriye'deki askeri varlıklarının üzerine füzeler yağıyor; ancak bu füzelerin önemli bir kısmı Suriye'nin Rus yapımı hava savunma sistemleri tarafından imha ediliyor.** Böylece İran fazla zarar görmemiş oluyor.

Türkiye ise, büyük belirsizliklerin içinde kendisine çıkış arıyor.

"Tampon bölge" isterken İdlib'den olmak

Savaşın dengeleri yeniden oluşturulurken, emperyalistlerin Türkiye'yi yanlarına çekme çabaları da hız kazandı. ABD heyetleri Türkiye'yi yol etti, yöneticileri peşpeşe gidip geliyor; Erdoğan Rusya'yı ziyaret ediyor; AKP hükümeti dört bir yandan görüşmeler yaparak Suriye'de kendilerine boşluk oluşturmaya çalışıyor. **Bir taraftan işgal ettikleri toprakları ellerinde tutmaya çalışırken, diğer taraftan yeni işgal bölgeleri yaratma hedeflerini açıkça ifade ediyor.**

Erdoğan önce Menbiç'i hedefe çaktı. ABD aylardır "Menbiç'te ortak devriye" konusunda Türkiye'yi oyaltayıp duruyordu. Şimdi ise **Menbiç'e girmesine ye- ışık yaktı. Ancak ABD'nin bu hamlesi Kürt hareketinin barajına çarptı. Hemen Suriye ordusunu bölgeye çağırdılar, sınır bölgesinden YPG çekilirken Suriye ordusu bayrak çekti.** ABD'nin boşaltmak istediği bölgelere Türkiye'yi alma çabasının hayata geçmeyeceği, boşlukların Suriye tarafından doldurulacağı belli oldu.

Ancak Erdoğan, Suriye'den toprak koparma konusunda kararlıydı. "Fırat'ın doğusu" tartışması bunun üzerine başladı. ABD, Kürt hareketini kaybetme tehlikesine girmeden Türkiye'ye bir taviz vermek istiyordu. Bu doğrultuda Tel Abyad üzerine senaryolar tartışılırken, Trump

Tampon bölge, Ankara Mutabakatı...

Suriye savaşında AKP kaybediyor

"güvenli bölge" konusunu ortaya atıverdi. ABD'li yetkililerin herbiri, bir taraftan "Kürtleri korumaya devam etmek"ten söz ederken, bir taraftan da PYD'nin Türkiye sınırından içeri çekileceği, 30 km.lik alanda Türkiye ile ABD'nin birlikte tampon oluşturacağı bir bölgeyi tartışmaya açtılar. Bu ikisinin birarada olması mümkün değildi. Zaten ABD'nin niyeti de Türkiye'ye sözler vererek zaman kazanmaktır.

Rusya ise, bu durumu hızla lehine çevirdi. Erdoğan'ın 24 Ocak'ta gerçekleştirdiği Rusya ziyaretinde, Putin tampon bölgeye gerek olmadığını söyledi. Bir "tampon" gerekiyorsa, Suriye ordusu tarafından sınır güvenliğinin sağlanması en doğal "tampon"u oluşturabilirdi. **Erdoğan'ın Kürt güçlerini bahane etmesi karşısında ise, "Adana Mutabakatı"nı hatırlattı ve yeniden devreye sokmak gerektiğini belirtti. Erdoğan da bunu kabul ettiğini basına açıkladı.**

Aslında Erdoğan cephesinden bu bir kazanım değil, kayıptır. Adana Mutabakatı, 1998 yılında Suriye ile Türkiye arasında, asıl olarak Öcalan'ın Suriye'den çıkarılması ve PKK faaliyetlerinin durdurulması hedefiyle yapılmış bir anlaşmaydı. Ve o dönem Türkiye başarılı da olmuş, Öcalan'ın Suriye'den çıkarılması, Kürt hareketi açısından tarihi bir süreci başlatmıştı.

Bugün Adana Mutabakatı'nı yeniden gündeme getirilmesi, Erdoğan'ın Suriye politikasının yenilgisinin resmileştirilmesidir. Çünkü birincisi, **savaşın başından itibaren "Esad gitsin" üzerine çalışan Erdoğan, Adana Mutabakatı'nı kabul etmekle Esad hükümetini resmen muhatap almış oldu.** İkincisi, 1998'de Suriye Türkiye'nin isteklerini kabul etmiş ve Öcalan'ı sınır dışına çıkarmaya zorlamıştı. Bugün ise Rusya Türkiye'ye kısaca *"Suriye topraklarına girerek tampon bölge oluşturmaya gerek yok; kimi tehdit olarak görüyorsan Suriye hükümeti sana teslim etsin ya da etkisizleştirsin"* demiş oldu. Böylece **hem Türkiye'ye Suriye topraklarında yeni bir alan açmayacağı- nı kesin bir dille belirtti, hem de AKP'nin hedef göstereceği Kürt liderler konusunu zamana yayma olanağı kazandı.** Dahası, bugün gündeme getirilen Adana Mutabakatı bir "karşılıklık" unsuru da taşıyor. AKP Suriye'den Kürt hareketinin liderlerini etkisizleştirmesini talep ederken, bugün Türkiye sınırları içinde AKP korumasında yaşayan cihatçılar da Suriye'nin talebi haline gelecektir.

Rusya ile görüşmesin- de Erdoğan'ı çıkmaza

sokan bir konu da İdlib'dir. Putin ve Erdoğan, 17 Eylül'de Soçi'de bir mutabakata imza atmıştı. Buna göre İdlib'in etrafına tampon bölge kurulacak, bölgedeki cihatçı çeteler bölgeden çıkartılacak, ağır silahlar teslim edilecek, M-4 ve M-5 otoyolları temizlenerek açılacaktı. Rusya'nın İdlib'e askeri operasyon için hazırlandığı bir dönemde, Erdoğan bu mutabakatı hayata geçirme sorumlulu-

ğunu üstlenmişti. İdlib'deki cihatçı çetelerin bir kısmı zaten Türkiye'nin besleyip büyüttüğü çetelerdi. HTŞ (Heyet Tahrir El Şam) ise Türkiye'yi lojistik olarak kullanıyordu; üstelik Rusya'nın askeri saldırısı yerine Türkiye'nin hamiliğini kabul edeceği varsayılıyordu. Bu koşullarda AKP hükümeti İdlib'i uzun bir süre elinde tutmaya devam edeceğini umuyordu.

Ancak planlar hayata geçmedi. İdlib'de asayiş sağlandığına ilişkin göstermelik bir-iki fotoğrafın ardından, **HTŞ İdlib'deki diğer cihatçı çetelerle savaşa girişti. Ve hepsini kendisine bağlayarak İdlib'in tamamına yakını ele geçirdi. Erdoğan da Rusya'ya verdiği sözü tutamamış oldu. İdlib'e dönük Rusya-Suriye saldırısını durdurmak için gerekçesi de kalmamıştı.**

Türkiye'nin Suriye politikası yerle bir oldu

ABD'nin "Suriye'den asker çekeceğiz" açıklaması elbette gerçeği yansıtmıyor. **Rojava bölgesinde 22 civarında askeri üs kurmuş, milyarlarca dolar harcamış, bölgenin petrolüne ilişkin planlar yapmış olan ABD'nin, bırakıp gitmesi mümkün değil.** Ancak onun bu sözleri, Türkiye'nin ABD sonrasında Rojava'yı hegemonya altına alma hayallerinin yeniden depreşmesine yol açtı.

ABD ise başlangıçta "Türkiye Kürtlere saldırırsa onu mahvederiz" dedikten hemen sonra çark etti. **Türkiye'yi kaybetmemek hedefiyle "güvenli bölge" konusunu ortaya attı ve gerçekten de Kürt hareketi ile kurduğu ilişkiyi ikinci plana atabileceğini göstermiş oldu.** Tıpkı daha önce Türkiye'nin Afrin ve Cerablus'a girme izni vermesinde olduğu gibi.

Ancak ABD'nin bu tavizi, Rusya'nın engeline takılmış görünüyor. Rusya bir taraftan ABD karşısında hayalkırıklığı yaşayan PYD'nin, Suriye hükümeti ile masaya oturmasını zorluyor. ABD, Türkiye'nin Menbiç'e girmesine yeşil ışık yaktığında da YPG Suriye ordusunu Menbiç'e çağırmıştı. Sonuçta Rusya, Kürt hareketinin ABD'ye mesafe koyacağı ve Suriye'nin bir parçası olarak kalacağı her yolu kullanıyor.

Diğer taraftan Türkiye'ye "güvenli bölge" için izin vermektense, Suriye hükümetini resmi olarak tanıması anlamına gelen Adana Mutabakatı'nı ileri sürüyor. Böylece **hem Kürt hareketine Rojava'yı olası bir Türkiye işgalinden koruma gücü olduğunu gösteriyor. Hem de Esad hükümetinin meşruiyeti ve siyasi gücünü artırıyor.** Üstelik Türkiye'nin "Esad gitsin" politikasını yerle bir ederek.

Bu arada, **İdlib'deki Türkiye varlığına ilişkin sorunu çözebilmek için de bir zemin hazırlamış oluyor.**

Sonuçta Erdoğan'ın Suriye politikasının yerle bir olduğu açığa çıkarken, Rusya ve Suriye'nin "zaferi" daha net biçimde ortaya seriliyor.

ABD emperyalizmi, Venezuela'yı bir kere daha karıştırmak için harekete geçti. 1998'den bu yana 7. darbe girişimi oldu bu.

Maduro yönetimi ise buna karşı sert bir tutum aldı. Hükümeti destekleyenler sokaklara döküldü, muhalefet yanlıları ile çatışmalar yaşandı. Ordu Maduro yönetiminin yanında olduğunu açıkladı. Darbenin başarılı olup olmayacağı henüz belli değil.

ABD destekli muhalefet

Muhalefet lideri Juan Guaido 23 Ocak günü bir miting düzenledi ve kendisini "geçici devlet başkanı" ilan etti. Guaido'nun başkanlık ilanı, emperyalistler nezdinde safları hızla netleştirdi. ABD, Kanada, Almanya, Fransa gibi emperyalist ülkeler ve onlara bağımlı devletler, Guaido'ya destek açıklaması yaptılar ve başkanlık ilanını tanıdıklarını açıkladılar. AB ülkeleri, Venezuela'da 8 gün içinde seçim yapma çağrısında bulunduklarını, seçim yapılmadığı koşulda Guaido'yu yeni başkan olarak tanıyacaklarını duyurdular.

Rusya, Çin gibi emperyalist ülkeler ve onlara bağımlı ülkeler ise, Maduro'nın yanında saf tuttular ve bu ABD darbesini protesto ettiler.

Ardından Maduro, ABD ile diplomatik ilişkileri kesdiğini açıkladı, ABD vatandaşlarına ülkeyi terk etmeleri için 72 saat süre tanıdı.

Rusya başta olmak üzere birçok ülke, ABD'nin bir askeri müdahaleye girişmemesi konusunda uyarıda bulundu. Bu arada Rusya'nın, Aralık 2018'de nükleer bomba yüklü iki askeri uçağını Venezuela'ya gönderdiği ortaya çıktı.

"Bolivarcı" dönemin sorunları

Venezuela'daki Bolivarcı yönetimin eksiklikleri ve hataları elbette vardı. Ancak ABD emperyalizmine meydan okumuş, kendisi "sosyalist" olmasa bile "sosyalizm" söylemini yükseltmiş, Latin Amerika'da halkçı yönetimlerin başa gelmesinde önayan bir rol oynamıştı.

Venezuela, ABD'nin "arka bahçesi" olarak tanımlanmış olan Latin Amerika ülkeleri içinde, ABD güdümünden ilk kopan ülkelere biriydi. 1998 yılında başa gelen Chavez, "Bolivarcı Devrim" sloganıyla kitlelerin desteğini ve sempatisini kazanmıştı.

Türkiye'de bazı reformist yapılar, Chavez yönetimini ve sloganlarını coşkuyla karşılamış, onun "sosyalist" olduğunu ileri sürmüşlerdi. Oysa Chavez "sosyalist" değildi, yaptığı da "devrim" değildi. **Emperyalist-kapitalist sistemin içinde yer alan bir ülkede, halkçı politikalar izleyen "Bolivarcı" bir yönetim kurmuştu; bu yanılla ilericiydi.**

Venezuela'nın en önemli "meta"sı petroldür. Dünyanın en büyük petrol rezervleri Venezuela'dadır; öyle ki, rezervleri Suudi Arabistan'ın rezervlerinden bile daha fazladır. Chavez bu durumu, iktidarının dayanağı haline getirdi. Başa geçtikten kısa bir süre sonra petrol ve enerjiyi kamulaştırdı. **Chavez'den önce petrolün yüzde 95'ini ABD'ye satan Venezuela, Chavez döneminde Çin başta olmak üzere başka ülkelere petrol satmaya başladı.** Kamulaştırmalar ve ABD'ye dönük petrol ihracatının azalması, ABD'nin

Venezüella'da ABD darbesi girişimi

ekonomik çıkarlarına ciddi anlamda zarar verdi. ABD toplamda beş defa Chavez hükümetine darbe yapmak istedi; Chavez hepsini de püskürtmeyi başardı.

Chavez döneminde, halkın refah düzeyini artıran önemli adımlar atıldı. Ancak bu adımlar, gerçek bir ekonomik kalkınma anlamına gelmiyordu. Ülkede petrol dışında herhangi bir üretim yoktu, sanayi yoktu. Ülkenin devasa petrol gelirleri, halkı ekonomik olarak desteklemek için kullanılıyordu. **Sosyal yardımlar çok yaygın ve gelişkindi. İhtiyaç sahiplerine bedava buzdolabı, televizyon dağıtma-ya kadar uzanan, sosyal konutlar inşa eden büyük bir ağ vardı. Yoksul mahallelere ücretsiz sağlık, eğitim hizmetleri taşıyor, aşevleri açılıyordu.**

Ve bütün bu politikalar, Çin'in ekonomik, Rusya'nın ekonomik-askeri desteği ile yürütülüyordu. Bu yöntem, kitlelerin yaşamında bir düzelme oluştursa da, gerçekte üretimden uzaklaştıran ve devletin "sadaka"sıyla yetinen bir hale getirdi. Bu tarz, rantiyeciliği, lümpenliği, aylaklığı pekiştirdi; başkent Caracas, dünyanın suç oranı en yüksek kentlerinden biri haline geldi.

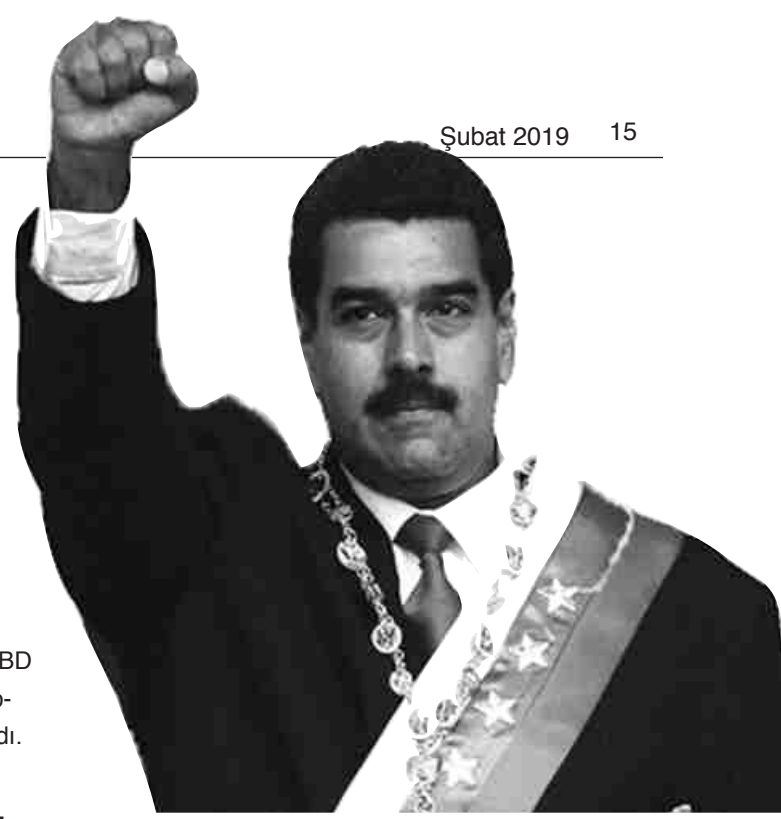
Üstelik kitlelerin üretim ve eğitimle dönüştürülmesi de sağlanmadığı için, günlük çıkarlar ve ABD karşıtlığı temelinde birarada tutulan bir yığına dönüştürüldü. Bu nedenle, Chavez'in başta olduğu dönem boyunca, ABD muhalefeti de varlığını koruyacak bir ortam buldu. Belli meslek gruplarının Chavez yönetimine karşı grevler, protestolar örgütlemesi, istisnai değildi.

Chavez'in 2013 yılında kanserden öl(dürül)mesinin ardından, yerine gelen Maduro dönemi ise, sorunların büyüüp derinleştiği bir dönem oldu. 2014 yılından itibaren ABD, Venezuela'ya dönük saldırılarını artırdı.

Ekonomik kuşatma halkı yoksullaştırdı

İlk olarak Venezuela'ya dönük ambargo kararlarını hayata geçirdi. **Ambargolar, ülkenin ekonomik düzeyini hızla aşağıya çekti. Bir çok gıda maddesinde kıtlık ortaya çıktı. İlaç yokluğu nedeniyle çocuk ölümleri hızla tırmandı. Hiper-enflasyon başladı, enflasyon yüzde binlerle ifade edilir hale geldi.** 2,5 milyon Venezuelalı, ekonomik nedenlerle komşu ülkelere göçetmek, oralarda yeni bir yaşam kurmak zorunda kaldı. ABD emperyalizmi, Venezuela'yı ekonomik açıdan boğarak ele geçirmek istiyordu.

Ambargolar ülkenin petrol gelirini azaltıp, sosyal yardımlar kesilmeye başlayınca, kitlelerin yönetime olan tepkileri de yükseldi. Ülkede ciddi bir yönetme sorunu vardı. Maduro yönetimi, bu eksikliği bir taraftan anti-Amerikancı söylemlerle, diğer taraftan Amerikancı muhalefete karşı siyasi baskılarla gidermeye çalıştı.

2015'te yapılan meclis seçimlerinde muhalefet, seçim hilesi ile çoğunluğu ele geçirdi. Maduro yönetimi ise, meclisi bloke edecek kararlar aldı ve yeni bir "kurucu meclis" çağrısı yaptı. Meclisin muhalefette, yüksek yargının ise Maduro yönetiminde olduğu "ikili yönetim" ortaya çıktı. Keza Maduro'nun partisi PSUV (Venezuela Birleşik Sosyalist Partisi) belediyeleri elinde tutuyor, bu da önemli bir iktidar gücü sağlıyordu.

İktidar savaşları tırmırırken, halkın yaşam koşulları günbegün kötüleşti. 2016 yılı, Venezuela'nın market yağmaları, karaborsa kuyrukları ve yoksulluğu protesto eylemleri ile dünya basınında yer aldığı bir yıl oldu. Bu ortamdan faydalanmak isteyen Amerikancı muhalefet, Ağustos 2017'de bir darbe girişiminde bulundu. Maduro yönetimi bu darbe girişimini bastırdı.

2018 Mayıs'ında Venezuela'da yapılan seçimleri muhalefet boykot etmişti. Venezuela halkının seçimlere katılımı da yüzde 46 düzeyinde kalmıştı. Seçim sonrasında Maduro zaferini ilan etti. Ocak 2019'da ise muhalefet lideri Juan Guaido, işlevsizleşmiş haldeki meclisin başkanlığına seçildi. Ve ABD'nin düğmeye basmasıyla birlikte, "başkanlık" ilanı için harekete geçti.

Venezuela, Çin emperyalizminin ABD'nin "arka bahçesi"nden ilk kopardığı ülkelere birisiydi. "Sosyalizm" söylemleriyle dünya halklarının sempatisini kazanmış, Çin'in ekonomik desteği ile ülkenin refah düzeyini artırmayı başarmıştı. Chavez'in ölümünden sonra bu politikaları sürdürmek daha zor hale geldi.

Bugün ABD'nin ağır bir saldırısının altında. Elbette **ABD emperyalizminin Venezuela halkına vereceği hiçbir şey yok! Ne "demokrasi götürüyoruz" söylemleri, ne ekonomik refah vaatleri, Amerikan darbelerinin vahşi yüzünü gizlemeye yetmez.** Sadece Latin Amerika'daki darbeler tarihine bakmak bile, tabloyu ortaya serer. Bunu iyi bilen Venezuela halkı, ABD darbesine karşı Maduro hükümetinin yanında yer aldı, ABD darbesine direndi.

Bu koşullarda Maduro hükümetinin yanlış ekonomi politikalarını, yönetme başarısızlıklarını öne çıkarmak; buradan hareketle ABD yanlısı muhalefete haklılık ve meşruiyet sağlamak, asla kabul edilemez.

Önce bu darbeyi lanetlemek ve bertaraf edilmesinden yana olmak gerekir. ABD'nin başarısızlığı, sadece Venezuela'nın değil, dünya halklarının kazanımı olacaktır çünkü.

“Sarı yelekliler” daha kararlı ve direngen...

Sarı Yelekliler 8. hafta (5 Ocak 2019) BİR BAŞKA HAFTA BU HAFTA!

Ha bitti bitecek... Olmadı haftaya bitecek... Bir çoğumuz hep bu gözle bakarak, bazen ürkek, bazen kuşkuyla yaklaşarak izledik ya da katıldık GİLET JAUNES (Sarı Yelekliler) eylemlerine. Doğrusu ben de anlamakta zorlanmıştım başlarda. Ama onlar inatla sürdürdüler eylemlerini; ve sürdürmeye de kararlılar, sayıları azalmış gözükse bile. Taleplerinde ısrarlılar. Üstelik hedefleri doğrudan Cumhurbaşkanı Macron ve hükümetine yönelmiş, istifasını istiyorlar son haftalarda. Yağmur/soğuk de-

meden, tüm polis şiddetine, on kişinin ölmesi binlercesinin yaralanmasına, binlerce gözaltı ve tutuklamaya, devletin her türlü tehdidine aldırmadan, her hafta sokaklara çıkıyorlar.

Haftalardır onlarlayım, onlarla yaşıyor, onlarla öğreniyorum. Kimliğim-ırkım yok. Birlikte yaşıyoruz dayanışmayı, paylaşmayı. 4. haftasında yaralandığım anda beni polisin önünden almalrı, yaram için seferber olmaları, inanılmaz bir eylem yoldaşlığının sıcaklığını bedenimde yansıtıyor; sarıp sarmalıyor beni. Eylemlerde genelde bir-iki dostla katılıp, sonrasında birbirimizi kaybettiğimiz anlarda yalnızlaştığımı hissedirdim. Artık eylemlerde yalnız olmadığımı biliyorum.

Türkiyeli ve Kürdistanlı dostlar da kendi inisiyatifleriyle, dağınık bir şekilde yer alıyorlar eylemlerde; ama etkisiz oluyoruz, sanki misafir hissiyatına kapıldıklarını söylüyorlar. Hele eylemlerdeki inisiyatifsiz dağınıklık, önderlikten yoksunluk, hep yüreğimi daraltıyor. Oysa biz yıllardır mücadele içinde olanlarımız, topluca katılım göstersek, eylemlere yön bile vermek mümkün gözüküyor.

8. haftaya kendimi hazırlayarak, sabah saatlerinde çıkıyorum sokağa. Cop darbeleri ve soğuğa karşı giyiniyorum. Maske, gözlük, kask yok. Ellerim hep üşüdü soğuktan, eldiven de takmıyorum. Eylemlerin uzun sürmesi ihtimaline karşı bir-iki büküvi alıyorum yanıma.

Mahallemde çadır ve stand açmışlar sarı yelekliler bu hafta. Selamlaşıp başarılar diliyoruz. Paris'e katılacağımı söyleyerek ayrılıyorum yanlarından. 6. hafta, Türkiye'den bir misafirimle birlikte eyleme katıldığımız Saint Lazare garından çıkıyorum dışarıya. Her yer sakin şimdilik. Bu hafta iki ana yer için toplanma çağrısı var. 1. ana kol Champ Elysees Caddesi. Diğer kol Paris Belediyesi'nin önü. Cadde ve ara sokaklardan geçerek varıyorum toplanma yerine. Ama çok sakin. Birkaç sarı yelekli dışında her şey normal akışında. Buradaki grubun az olmasıyla birlikte, kitle belediye önündeki yürüyüş koluna katılma kararı almış. Orada toplanıp parlamentoya yürünecek. Uzak değil, 6 durak sonra eylemcilerin arasındayım.

Kitle bugün daha canlı, hareketli gözüküyor. Polis yine sıkı önlemler almış, belediye binası kontrol altında. İki dost yüzle karşılaşıyoruz. Eylemler üzerine kısa bir sohbetten sonra, yürüyüşe geçiliyor. Yüz metre ilerledik,

polis merkezinin önündeyiz. Polisler izin vermiyor. Öndekiler ne varsa ellerinde atıyorlar; şişeler, demir barikatlar... Polis ilk gazlarını fırlatıyor. Artık öndeyiz, çatışıyoruz. Polis geri çekiliyor. Daha yoğun bir gaz ve msket bombasının altındayız. Nefesler kesiliyor. Bir çok arkadaş, gözyaşları içinde. Bunlar daha çok yaşlılarımız. Geri çekiliyorlar. Gençler yerlerinde... “Macron istifa”, “Hepimiz buradayız, birlikteyiz”, “Polis defol” sloganları eşliğinde kitle yine bir arada.

“İleri!” komutuyla ilk köprü aşıldı. Notre Dame Kilisesi'nin önü ve ikinci köprüyü olaysız geçiyoruz. Yürüyüş kortejinin uzunluğu karşısında herkes hayretler içinde. 10-15 bin civarı katılım olduğunu düşünüyorum. 5, 6 ve 7. haftaya göre oldukça iyi bir katılım var bu hafta.

Şimdi Paris'te, turistlerin en uğrak yerlerinden olan Saint Michel Meydanı'ndayız. 6. hafta da burada olan misafirlerimle de gazlı çatışmalı eylemlere katılmış, sonra buraları gezmiştik. Eylemlilik boyunca bir çok defa onu andım.

Coşku o kadar yoğun ki, yüzlerce insanın alkış ve el sallamalarıyla, fotoğraf çekimleri, atılan

sloganlara eşlik etmeleri içinde, Paris'i adeta zaptetmiştik.

Canlı yayın yapıyorum telefonumla. Türkiyeli ve Kürdistanlılara yönelik, eylemleri desteklemeleri ve katılmaları yönünde çağrılarımı yeniliyorum. Azlığı-mız konusunda hep içim buruk.

Kanalın kenarından parlamentoya yürüyüş devam ediyor; 600-700 metre kaldı. Polis hazırlıklarını yapmış, her taraftan önümüz kesilmiş. Barikat kurmuş polis, bırakmayacaklar. Sağ tarafta köprü üzerinde polis. Oraya yöneliyor, barikatı aşmak istiyoruz. Yine gaz ve cop... Ama saldırıyoruz. Polis de nasibini alıyor tekme ve yumruklarla, arkamızda kilerin attıkları tepemizde uçuşuyor. Polisin takviyesi gecikmiyor. Her tarafa yoğun gaz ve msket bombası atıyor polis; aramızda kalan polis arkadaşlarını kurtarmaya çalışıyorlar. Bugün bir farklılık daha var: Kadınlar da öndeler ve çatışıyorlar. Paris Komünü'nün kadınlarının mücadelesi, barikatlardaki cesaretli savaşları geliyor aklıma. Louis Michel, Paul Mink ve diğerleri... Misafirim de aklımda; Gezi Direnişi'ne katılmamış, burada yaşamak istiyordu.

Geri çekiliyoruz. Kitle biraz yoruldu. Yer yer polise sözlü sataşmalarla birlikte, gitar çalan, şarkılar söyleyen, dans edenler şimdi ön planda. Biraz geride, yeniden bir saldırıya hazırlık için gençler kaldırımları söküyor, taşları parçalara ayırmakla uğraşıyorlar. Köprü'nün alt kenarında da eylemciler birikti. Aşağıdan dumanlar yükseliyor. Bir restaurant gemi yanıyor, bir diğer köşede koyu kara dumanlar içinde çöp konteyneri yanıyor. Toparlanan kitleyle birlikte, ortada bekleyen polis barikatına karşı bir kez daha yükleniyoruz. Coplar ve gazlı suyun etkisiyle, zaten ürkek

ve kendisine tam güven duygusundan uzak kitle barikatı aşamıyor ve geri çekiliyoruz. Polis de bu zaaftan yararlanarak caddenin başına yerleşiyor. Sökülen taşlar atılıyor polisin geri çekilmesi için; ama etkisiz. Takviyenin gelmesiyle birlikte, saldırısını artıran polis, ilk olarak köprü'nün altındaki az sayıda eylemciyi dağıtıp gözaltı yapıyor. Her tarafı gaz ve msket bombalarıyla adeta savaş alanına çevirdi. Çöp bidonlarıyla kurulan barikat yetersiz kaldı. Öndekilerle arkadakilerde kopmalar başladı. Artık her yerden saldırıyorlar. Ara sokaklara çekilirken bir köşedeki sivil giyimli polisler araya alınarak dövüldü. Şimdi daha bir hışımla saldırdılar. Yüzlercesiyle geliyorlar. Sağdan soldan toplanan çöplerle ilk barikat kuruldu; ateşe verildi. Polis buradan gelmiyor. Ama sayımız çok az. Ana caddedeki kitleyle buluşmak için buradan çekiliyoruz. Burada sayımız azalmış. Kararsız bir kitle ve yorgun gençler çoğunlukta. Diğerleri Champ Elysees Caddesi'ne yönelmişler.

Gençler Saint Germain Caddesi'ne yürüme kararı alıyorlar. Bunlar anti-kapitalist gençler. 5-10 dakikalık yürüyüşle ara sokaklardan caddeye

çıkıyoruz. Yaklaşık 1000 kişilik bir grubuz. Havadan helikopterle polis takibindeyiz. Hareketliliğimizi takip ediyorlar. Daha toparlanmadan yoğun gazla doğrudan saldırıyorlar. Yeni bir barikat ve bir resmi kuruluşun aracı motosikletleri yakılıyor. Ortalık tam bir savaş alanı. Barikat barikat geri çekiliyoruz. Odeon Kilisesi'nin önünde hala Noel'den kalma özel kurulmuş barakalar ışıklarıyla meydanı aydınlatırken bu sefer çok daha büyük bir barikat kurulup ateşe veriliyor. Şişe toplamak için kurulan konteyner yola çekiliyor. İçindeki şişeler ve cam kırıkları yollara savruluyor. Eylem ateşin sıcaklığı, soğuk havada ısıtıyor bedenleri. Ateşin görkemi, kıızıla çalan sarımsak dalgaları ışıklar aydınlatıyor koca meydanı. Yine "Polis defol", "Macron istifa" sloganları inliyor meydanı.

Polis duraksıyor bir 10 dakika kadar. Ve yine saldırıyor. Artık dizginlerinden boşalmış köpek sürüsü gibiler; kimi bulurlarsa yolda, eylemci olmuş olmamış, coplarıyla vuruyorlar, gözaltı yapmaya çalışıyorlar. Saint Michel'de her taraftan saldırınca, kitle gruplar halinde kopuşlar yaşadı. Dağıldık, biraraya gelemiyoruz. Helikopterin yönüne doğru eylemcilere yetişmeye çalışıyorum. Artık sivil polisler daha çok caddelerde. Sivil araçlar, 2'şerli, 3'erli yer değiştirerek takipteler.

Rivoli Caddesi'nde, belediyenin önünde iyice koptuk. Yorgunluk had safhada. Geçmişte kırılmış olan bacağımın sızısı da arttı. Yürürken topallıyorum neredeyse. Arkadaşları arıyorum, Champ Elysees'te eyleme katılmak istiyorum; ben de oraya geçeceğimi söyledim. Sabah açık olan metro istasyonları kapatılmış. Yürüyorum ama artık çok yavaşım. Concorde Meydanı'ndan Champ-Elysees Caddesi'ne çıkmayı düşünüyorum. Her yer polis kaynıyor. Siren sesleri eşliğinde son sürat geçiyor polis araçları. Belli ki ileride çok şeyler yaşanıyor. Arkadaşımla buluşuyoruz. Polis orada da saldırmış eylemcilere ve dağıtmış. Böylece bu haftanın son eylemi de dağılmış oldu.

Geçmiş haftalara göre daha radikal ve militan bir duruşun ortaya konduğu bu haftaki eylemler, içinde eksiklikler taşısa da, moral ve motivasyon bakımından çok yüksekti. Kitleler 9. haftada yeniden sokaklara çağrıldı. Eylemden sonra bir çok kurum, çeşitli kanallardan çağrılar yapıp toplantılar organize etmeye başladı.

Devletin her türlü şiddet ve baskısına rağmen, Sarı Yelekliler bir kibrit yakmış ve ateş bu hafta da söndürülemedi. Beyinlerde, yüreklerde harlanarak burjuvaziye korku yaymaya devam ediyor.

Sarı Yelekliler 9. hafta (12 Ocak 2019) "GÖĞÜN FETHİNE ÇIKAN KOMÜNARLAR" gibi...

İki ayı aşmış 3. aya evrilirken, Fransız Sarı Yelekliler (Gilet Jaunes) eylemi, bu hafta devlete ve burjuvaziye meydan okuma noktasına geçti.

Günlerdir "nereye varacak" sorularıyla beraber, eylemcilerin hedefi, istifası istenen Macron ve

hükümetiyle birlikte polisti bu hafta. Zaman zaman atılan sloganlarla, tutuklanan arkadaşlarının saliverilmesi istendi.

Sabahın ilk saatlerinden itibaren biraraya gelen ve yürüyüşe başlayan kitlenin katılımı, bu hafta daha yüksek ve daha disiplinliydi. Bercy ve Bastille yürüyüş hattıyla birleşen binlerce eylemci, geçen haftaki Paris Belediyesi önünden yine Macron'un istifasını isteyen ve polisi protesto eden sloganlar eşliğinde yürüdü. Polisin bir-iki gazlı müdahalesine rağmen, Grand Bulvar, Boulevard Hausseman istikametinden Champ Elysees Meydanı'na disiplinli bir şekilde ulaştı.

Zafer Takı Meydanı'na 3 haftadan beri girilemiyordu. Bu hafta zafer nidasıyla alana girilmesi çok dikkat çekiciydi. Yine girişler ve ana yollar polis ve çeşitli polis araçlarıyla çevrilmiş, sıkı biçimde denetim altına alınmıştı. Tam bir çelişkili ortam. Madem meydana giriş bu kadar serbest, bu güvenlik önlemi neden?

Hafta içi eski eğitim bakanı askerin devreye girmesi, eylemcilere asker tarafından müdahale edilmesi çağrısını yapmıştı. Ardından içişleri bakanı da "eylemcilerin şiddete başvurusu durumunda" sert müdahale yapılacağı tehdidini savurdu. Bu açıklamalara bakınca, ileriki saatlerde devletin tutumunun çok farklı olacağı anlaşıyordu.

İçeride, Zafer Takı Anıtı, polis çemberiyle çevrili. Polis belli bir saate kadar sessizliğini ve demir bari katlarını koruyarak adeta "iyi polis" rolünü oynuyor. Zaman zaman eylemcilerle sohbet ediyor, bu da eylemcilerin bir kısmında karşılık buluyordu.

Bu arada, onbinlerce kişi alanı doldurmuş, Macron'u istifaya çağırıyor, polisin alanı terketmesini istiyordu.

Eylemciler Port Maitot tarafına yürümek isteyince, ilk gaz saldırıları yaşandı. Geri çekilen ve kısa sürede toparlanan eylemciler, bu defa geldikleri yöne yürümek istedi, ama polis çoktan bu hattı da kapatmış, tüm alanı ablukaya almıştı. Şimdi alan tamamen açık hapishaneye dönmüştü eylemciler için. Örgütsüz-öndersiz kitle yürümek isteyince, atılan yoğun gaz ve msket bombalarıyla sağa-sola kaçıştı; daha sonra elinde var olan şişelerle karşı koymaya çalıştı, ancak barikatları aşamıyordu.

Bir tarafta radikal, diğer taraftan birbirine güvensiz ve sokak çatışmasından -göğüs göğüse

çatışmadan- habersiz ürkek bir kitle. Bu kitle psikolojisini iyi bilen polis, alanı istediği gibi kullanır olmuştu. İstedikinde alanı gazlıyor, gözaltı yapıyor; istedikinde kısmi geri çekiliyor, barikatları güçlendiriyor. Devlet adeta polisini "sokak çatışması eğitimi"nden geçiriyordu. Zaten 4. haftadan itibaren, uzun yürüyüşler sonrası yorgun düşen kitleyi tazyikli su kullanarak daha da güçten düşürüyordu. Gözlemlediğim kadarıyla, polis 3 ve 4. haftadan sonra eylemlere daha farklı yaklaşımaya başlamıştı.

8. haftadan itibaren ise, bazı bölgelerde plastik mermi tüfekli polisleri takviye güç olarak hazırda beklettiklerini gözlemledik, başka bölgelerden de bu yönde haberler duyduk. 9. haftada, özellikle anti-kapitalist bir kesim, savaşım araçlarından yoksun olmakla birlikte, yoldan sökülen taş ve cisimlerle, polise karşı bir direniş sürdürmeye çalıştılar. Gücsüz de olsa bu çabaları, psikolojik bir onur savaşına dönüştü.

Eylemler 10. haftaya doğru devrilirken, Macron hükümetinin herhangi bir geri adımı görünmüyor. İlk haftalarda verdikleri "tavizler" in de hayata geçip geçmeyeceği bilinmiyor. Onların bu tutumunu güvensiz bulan kitle de, bir biçimde eylemleri sürdürmeye kararlı görünüyor.

Devletin saldırısı kitlede bir tıkanma ve adeta yenilgi etkisi yarattı. Polisin denetlemesi de onur kırıcı bir etki oluşturdu. Buna rağmen kitlenin gecenin geç saatlerine kadar biraraya gelmesi ve yine polisin karşısına çıkarak sokaklarda eyleme devam etmesi, bu etkiyi kırıyor ve moralleri yükseltiyor. Ancak süreç yine dağınıklık ve başboşlukla ilerlediği için, devlete geri adım attırmada yeterli olmuyor.

Bir başka nokta ise, kitle katılımının ne azalıyor ne artıyor olması. Devlet de en çok buna oynuyor. Sendikalar şu ana kadar direnişe dahil olup, grev ve direnişler örgütleyerek, eylemlerin bir üst aşamaya geçmesine zemin hazırlamadılar. Bu durum, birçok sendika içinde tartışılıyor.

Son günlerde eylemlerin gidişatı ve geleceği üzerine çeşitli şehir ve bölgede tartışma toplantıları organize edildi. Önce yerelerde düzenlenen bu toplantılar, önümüzdeki süreçte ülke genelinde merkezi bir tartışmaya doğru evrileceğe benziyor. Kimi gruplar, sürecin merkezileşmesine karşı çıkarken, yaşanan onca eylemden sonra, masada kaybetme korkusunu da taşıyor, olaya sıcak bakmıyorlar. Fransa'nın büyük şehirlerinden Marsilya'da bu durum kendini daha net ortaya koydu. Bir grup, şehirlerde yapılacak toplantılar sonrasında temsilciler bazında tartışma yürütüp, referandum ya da temsilcilerin devletle görüşmesi önerisinde bulunurken, diğer bir grup buna karşı gelerek grev ve direnişlerle eylemleri boyutlandırmak ve devlete geri adım attırmak istiyor.

Bilinmezlikler fazla. Yine de eylemler '68 direnişinden bugüne en uzun süreli olması, Fransa'ya büyük ekonomik zararlar vermesi, diğer AB ülkelerindeki emekçilerin sempatisini kazanması ve onların da sokağa çıkmasını sağlamasıyla büyük önem taşıyor. Sadece Fransa'da değil, AB genelinde tekeli burjuvazi için çok önemli bir soruna

dönüşmüş durumda. Ancak kitle hareketinin güçlü bir önderlik altında disiplinli bir savaşım gücüne sahip olmaması, daha-sı alternatif bir hedeften yoksun bulunması, en büyük handikapı oluşturuyor.

Bir başka konu, buralarda yıllardır yaşayan bizlerin, artık bu toplumun öznesi olduğumuz gerçeğidir. Kendimizi hala “yabancılar” statüsünde görüp bu ülkenin sorunlarının dışında tutarak yaşıyoruz. Bırakalım kendimizi, çocuklarımızı da bu statü içine hapsederek yaşamalarını istiyoruz. Oysa bu devletler içinde çıkarılan yasalar, bizi de kapsıyor; hatta bizlere çok daha ağır çalışma ve yaşam koşulları dayatıyor. Biz ise bunu unutarak bireysel kurtuluş yönelimine giriyor, kutuplaşmalar yaşıyoruz. Bizlerin bu “dışsal” statüden çıkıp, eşit yasalarla eşit yaşam koşullarını talep etmemiz gerekiyor.

Yaşamın her alanında ucuz işgücü ve rekabetin faturası, devlet desteğiyle bize kesiliyor. Taşeron sistemiyle birlikte, ödenmeyen çalışma ve ihtiyarlık vergilerimiz, uzun sağlıksız çalışma koşulları, son yıllarda emekli olmadan erken ölümlerin çoğalmasına yol açtı. Yapılan zamlarla birlikte alım gücümüzün düşmesi, işsizliğin artması, bizleri mafyavari bir yaşama, esrar satıcısı-alıcısı, fuhuş gibi “daha kolay” para kazanma yollarına, onursuzca yaşama teşvik ediyor. Daha şimdiden onbinlerce gencimiz bu bataklığa sürüklenmiş durumda.

Onun içindir ki, biz bugün Türkiyeli ve Kürdistanlılar olarak, devletin çıkarmış olduğu bu kanemici yasalara karşı yürütülen haklı savaşları sahiplenmeliyiz. Destekçi ve dayanışmacı bakıştan uzaklaşmalı, mücadelenin öznesi olmalıyız. Tıpkı Paris

Komünü'nde çeşitli uluslardan kadın-erkek el ele yürek yüreğe barikatlarda savaşan enternasyonal birlikler gibi... GÖĞÜN FETHİNE ÇIKAN KOMÜNARLAR gibi...

Sarı Yelekliler 10-11. hafta (19-26 Ocak) DAHA KARARLI, DAHA MİLİTAN...

Haftalar ilerledikçe Sarı Yelekliler'in eylemleri daha direngen, daha kararlı bir hale dönüşmeye başladı.

10. hafta aynı biçimde kitlesel olmakla birlikte, görece daha sakin ve disiplinli bir eylem oldu. Zaten devlet saldırısı olmadığı sürece, eylem gün boyunca kendi ritmi içinde devam ediyor. Yer yer sloganlar atılıyor, eylem devam ediyor.

11. hafta ise, devletin saldırıları üzerine eylem daha militan bir hale dönüştü. Barikatlar kuruldu, direnişe geçildi. Eylem alanında inşaat olduğu için, buradaki malzemeler barikat malzemesi olarak kullanıldı. Yoğun gaz bombası ile saldırdı devlet. Ama kitle eylemi terketmedi. Saldırı, kitleyi daha dirençli ve kararlı hale getirdi.

Eylemin bütününde bir dağınıklık vardı. Bu biraz da, haftalar boyunca süren eylemin doğal

sonuçlardan biriydi. Miting alanında devletin yoğun gaz bombardımanı kitleyi bunalıyor. Kitle dağılıp yeniden meydana toplanıyor, yine yoğun gaz saldırısı gerçekleşiyor.

11. hafta eyleminde ise meydanlar değil, caddeler ve sokaklar eylem alanı oldu. Kitle sokaklara dağıldı. Devlet açısından, dağılan kitleyi takip etmek ve gazlı saldırı düzenlemek daha zordu. Bu da eylemin daha uzun sürmesini sağladı.

Son dönemde eylemler “izinli” alanlarda başlatılıyordu. Bazı dernekler, bazı meydanlar için “izin” istiyor, böylece eylem de resmileşiyor, devlet bir meydan ve güzergah için izin veriyordu. 10. hafta eylemler böyle izinli alanlarda rutin geçmişti. 11. haftada ise, daha geniş bir alana, daha dağınık biçimde yayıldı. Daha hareketli bir kitle eylemi gerçekleştirildi. Arka cadde ve sokaklarda yürüyen, polis saldırınca başka sokak ve caddelere dağılan, yeniden toplanıp başka bir noktaya doğru yürüyen, bir alana hapsolmadan sürekli hareket halinde-mobilize bir kitle eylemi çıktı ortaya. Öyle ki, yaklaşık 25 km yürüdüğümüzü gördük.

Eylemde bir yenilik de, son hafta “gece eylemi” düzenlenmiş olmasıydı. Önceki haftalarda akşam saatlerinde eylem bitirilirken, 11. hafta, eylem gece geç saatlere kadar uzatıldı.

Eylemlere artık işçilerin de katılıyor olması, güçlendiren bir unsur. Sendikalar da eylemlere katılım için çağrılar düzenliyorlar. İşçilerin katılımı arttıkça, eylemlerin direnci de artıyor.

Eylemlerde her görüş ve düşünceden insan olduğunu daha önce de ifade etmiştik. Yaşananlara tepki duyan her kesim, kendi görüşü doğrultusunda bu eylemlere katılıyor. En göze görünen, en militan tavırları koyanlar “anti-kapitalistler”. Diğer taraftan, tüm saldırılara rağmen, polisle “kardeş” olmayı savunan, hümanist bir yaklaşım içinde duran bir kesim de var.

Oysa devlet, giderek daha farklı yollarla eyleme müdahale etmeye çalışıyor. Türkiye'deki muhtarlar toplantılarına benzer biçimde, Fransa'da da “belediye toplantıları” gerçekleştiriliyor. İki haftadır gerçekleştirilen bu toplantılarda, eylemlere ilişkin politikaları konuşuyorlar. Bunu, “uzlaştırıcı” toplantılar gibi göstermeye çalışıyorlar; ancak eylemcileri dışlama, kara propaganda amaçlı olduğu biliniyor.

Biz “Grev ve Direnişlerle Dayanışma Komitesi” olarak 11. hafta eylemine 20 kişi katıldık. Böylesine kitle eylemlerinin, sınıfın örgütlü gücüyle buluşması gerektiğine inandığımız için, eylem boyunca sıkça “Genel Grev Genel Direniş” sloganını yükselttik. Bulunduğumuz her alanda grupların bu sloganı atması için uğraştık. Taşıdığımız pankartta da yine bu slogan yazılıydı.

Kitlede de bu yönde bir talep şekillenmişti. Yükselen bu talep, sendikaların da Genel Grev Genel Direniş kararı almasını getirdi. Sendikalar, Fransa genelinde uygulanmak üzere, 5 Şubat gününü Genel Grev Genel Direniş günü ilan etmek zorunda kaldılar. Bu karar son derece olumlu. İşçi sınıfının mücadele gücünün harekete geçirilmiş olması, eylemleri daha da başarılı kılacaktır.

Paris PDD

Paris'te Flormar işçileriyle dayanışma eylemi

Flormar işçileriyle dayanışma eylemlerini sürdüren GDDK (Grev ve Direnişlerle Dayanışma Komitesi) Fransa Bileşenleri, eylemlerini Fransa'daki Sarı Yelekliler'in eylemlerine taşıdılar.

Marka sahibi Yves Roche'un Türkiye'de, Kocaeli-Gebze fabrikasında 250. günlere varan Flormar işçilerinin direnişi, tüm olumsuz hava koşullarına rağmen kararlıca sürdürülüyor. Bu direnişe destek vermek isteyen GDDK, 9. haftasına giren Sarı Yelekliler'in eylemlerinde, Flormar işçilerinin seslerini duyurmak ve halkı Fransa'daki Yves Roche mağazalarından alışveriş yapmamak için boykot etmeye davet ettiler. Sabahın erken saatlerinde başlayan Sarı Yelekliler'in eylemine GDDK da katıldı. Yol boyunca dağıtılan bildirilerle, kitleler Flormar direnişi hakkında bilgilendirildi. Ünlü markaların olduğu Bulvar Hausseman'daki Yves Roche mağazasının kapı ve vitrinleri, olası eylemlere karşı önceden sunta plakalarla kapatılmıştı. Bu suntaların üzerine afişler yapıştırıldı, “BOYKOT” yazılamaları yapıldı

ve sloganlar atılarak Yves Roche ve Flormar patronu protesto edildi. GDDK, bu eylemle Flormar işçilerinin haklı-onurlu duruş ve mücadelelerini sahiplendiklerini bir kez daha yeniledi.

Flormar işçileri yalnız değildir!
Yaşasın sınıf dayanışması!
Biz kazanacağız!

Paris PDD

☆ 1 Şubat 1979- Abdi İpekçi Öldürüldü

Milliyet Gazetesi'nin genel yayın yönetmenliğini sıradaki Mehmet Ali Ağca, Abdullah Çatlı, Oral Çelik gibi faşistler tarafından düzenlenen bir süikastle öldürüldü. Devlet tarafından yönlendirilen sivil faşistler yargılanmadığı gibi, resmi görevlerle yurtdışına gönderildi.

☆ 10 Şubat 1969- 6. Filo eylemi

'68 hareketinin öğrenci gençliği, İstanbul ve Ankara'da 6. Filo'nun gelişini protesto ettiler. 16

Şubat'ta gerçekleşen ve çoğunluğunu işçilerin oluşturduğu protesto eyleminde, devlet destekli dincilerin saldırısı sonucu "Kanlı Pazar" olarak

tarihe geçen olaylar yaşandı. ABD'nin 6. Filosu'nun İstanbul'a gelişini protesto ve ABD askerlerinin denize dökülmesi, sadece gençlik hareketi açısından değil, Türkiye devrimci hareketi açısından da önemlidir. Ülkemiz tarihindeki belli başlı anti-emperyalist eylemlerden biridir. Keza tarihe "Kanlı Pazar" olarak geçen karşı-devrimin provokasyonlarını bilmek gerekir.

☆ 11 Şubat 1925- Şeyh Said İsyanı

Elazığ'ın Eğil bucağı Piran köyünde başlayan ayaklanma, yaklaşık iki ay sürdü. Şeyh Said'in önderlik ettiği bu ayaklanmaya, bölgedeki dört aşiret de katılmış, devlet güçlerini bölgeden çıkarmayı başarmışlardı. Devlet, bu ayaklanma karşısında seferberlik ilan etti. Takrir-i Sükun Kanunu çıkarıldı, Türkiye'deki sol muhalefete karşı da baskı uygulandı. Şeyh Said ve beraberindekiler Varto yakınlarında yakalandılar ve Diyarbakır'da idam edildiler.

☆ 13 Şubat 1967- DİSK kuruldu

Kısa adı DİSK olan Devrimci İşçi Sendikaları

Konfederasyonu, 1960'ların başında yükselen sınıf mücadelesinin bir ürünü olarak '67 yılında kuruldu. 1960'lı yılların başında yükselen militan mücadele, Türk-İş'in Amerikan tipi sarı sendikacılığını daha fazla açığa çıkardı. Türk-İş'ten kopan Lastik-İş, Basın-İş, Maden-İş ve Gıda-İş sendikaları tarafından DİSK kuruldu. Doğal işçi önderlerinin, militan direnişçi işçilerin DİSK'te toplanmasıyla kısa sürede etkinliğini arttırdı. Fakat DİSK'e çöreklenen revizyonist-reformist yöneticiler, DİSK'in sınıf sendikası olmasına olanak tanımadılar. Sınıfın sendika ağalarını aşan eylemlerine de set oldular. Bunların içinde 15-16 Haziran direnişi en fazla bilinenidir. 12 Eylül faşizmi karşısında da bir direniş sergilemeden teslim oldu. 12 Eylül'den sonra yeniden kurulan DİSK, "çağdaş sendikacılık" adı altında daha açık bir sınıf işbirliği ve teslimiyet çizgisi izledi.

☆ 17 Şubat 1600- Giordano Bruno Yakıldı

İtalya'nın Napoli şehrinde doğan Giordano Bruno, filozof, astronom, matematikçi ve yazardı. 1576 yılında 'mezhep sapkınlığı' yüzünden hakkından dava açıldı. Soruşturmayla neden olan görüşlerinde ısrar eden Bruno, bir süre sonra Cenevre'ye kaçmak zorunda kaldı. Davetli olarak gittiği Venedik'te kiliseye teslim edilen Bruno, işkencelere rağmen fikirlerinden caydırılmadı. Konuşmasını önlemek için ağzı bağlanan Bruno, Cempodi Flori meydanında diri diri yakılarak öldürüldü. Bruno bağınaz Katolik Kilisesi'nin vahşi cezalandırma sistemince öldürüldükten sonra, günümüze kadar, bilim ve ilerleme adına çalışmaları nedeniyle gericiliğin saldırısına uğrayanların simgesi oldu.

☆ 19 Şubat 1972- Ulaş Bardakçı katledildi

THKP-C'nin kuruluşunda önemli bir rol oynayan ve '68 kuşağının yiğit devrimcisi Ulaş Bardakçı, Arnavutköy'de kuşatıldığı evde, son kurşununa kadar çatışarak şehit düştü.

☆ 22 Şubat 1848- Bebel doğdu

Lenin'in "işçi yığınlarının en çok sevdikleri liderler" arasında saydığı Alman komünist August Bebel doğdu. Bir işçi olarak kendini

23 Şubat 1918- Kızılordu kuruldu

Ekim Devrimi'nin üzerinden henüz birkaç ay geçmişti. İç karışıklıklar, tümüyle kontrol altına alınamamıştı. Yeni biten bir savaşın tahribatlarıyla ülke ekonomisi felç olmuş, halk korkunç bir sefalet içinde yaşıyordu. Ama Alman emperyalizminin saldırısı, bir anda ülkenin devrimci bir kaba-rışla muazzam bir seferberliğe neden oldu. Ekim devrimini yaratan proletarya, Parti'nin çağrısına, Kızıl Ordu alayları oluşturarak cevap verdi. Alman işgalcilerinin geri püs-kürtüldüğü gün olan 23 Şubat 1918, Kızıl Ordu'nun doğum günü ilan edildi.

Devrimin ilk yıllarında sadece Alman ve Japon emperyalizminin ordularıyla değil; Kolçak ve Denikin gibi, karşıdevrimin uşaklarıyla da savaşılmalı. 1918-22 yılları Kızıl Ordu'nun en zorlu dönemi. Savaşçıların pek çok şeyi eksikti, ama önemli bir şeye sahiptiler: Sosyalizm inancına ve başarıya kararlılığına. İlk günlerin, ellerinde derme çatma silahları bile olmayan proleter gönüllüleri, dünyayı dize getiren yiğit savaşçılara, komutanlara dönüştü.

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda, Almanların bütün saldırılarında başarı kazanmış olan 'Beşinci Kol' faaliyeti ve 'Yıldırım Savaşları', Sovyet topraklarında hiçbir işe yaramadı. Moskova kuşatması sırasında, doğrudan Stalin'in başında olduğu birlikler, şehrin sokaklarında ev ev çarpıştılar.

Savaş başladığında, ilk 9 haftada Kızıl Ordu'nun kayıpları, emperyalist ülkelerin aklını durduracak kadar çoktu. Fakat aynı ordu, 1945 Mayıs'ında Berlin'deki Reichstag'da (Alman parlamento binası) kızıl bayrağı dalgalandırdı. Kızıl Ordu'nun zaferi, sosyalizmin zaferiydi.

bilimsel sosyalizm öğretisiyle yetiştirmeyi başaran Bebel, birçok önemli yapıta da imza attı. Bunların içinde "Kadın ve Sosyalizm" en çok bilinen eseridir.

☆ 24 Şubat 1948- Komünist Manifesto yayınlandı

Marks ve Engels, işçi sınıfının siyasi mücadelesinin nedenlerini ve hedeflerini ilk kez bilimsel bir tarzda Komünist Manifesto'da ortaya koymuştur. Aynı zamanda proletaryanın siyasi partisinin devrimci programı olma özelliği taşıyor. Sosyalizm tarihinin en önemli metinlerinden biri olan Komünist Manifesto, "Avrupa'da bir hayalet dolaşıyor: Komünizm hayaleti" diye başlar ve burjuvazinin komünizmden duyduğu büyük korkuyu ifade eder. Ve son sözleri "bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!" dir. 150 yıldan fazla bir zaman önce kaleme alınmış olmasına rağmen ne burjuvazinin komünizm korkusu bitmiştir ne de işçi sınıfının kurtuluşunun kendi eseri olacağı gerçeği. Komünist Manifesto, bugün de güncelliğini ve tarihsel önemini korumaktadır.

☆ 26 Şubat 1984- Şair Hasan Hüseyin Korkmazgil öldü.

☆ 28 Şubat 2015- Yazar Yaşar Kemal öldü

Asıl adı Kemal Sadık Gökçeli olan Yaşar Kemal, edebiyatımızın büyük ustalarından biridir. 1923 yılında Van'da doğduktan sonra ailesiyle birlikte Adana'ya yerleşti. Romanlarında buradaki halkın sorunlarını işledi. İnce Memet en ünlü kitabıdır.

Şubat Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

9 Şubat 1978- Atilla Acartürk

İhtilalci komünistlerle 1974 yılında tanıştı. Ankara'da öğrenci iken anti-faşist mücadelenin ön saflarında yer aldı. Faşistlerin kurduğu bir pusuda şehit düştü.

17 Şubat 1996- Nurettin Demir

Daha 18 yaşında iken, kuruluş yıldönümü için gerçekleştirilen bir korsan gösteride çatışarak şehit düştü.

22 Şubat 1980- Hacı Köse

Doğal önder: HACI KÖSE

Hacı Köse, 22 Şubat 1980 tarihinde işkencede katledildi. O, ihtilalci komünist hareketin ilk kadrolarındandı. İyi bir örgütçü, iyi bir komutan ve siyasal olarak gelişkin bir militandı. Öldüğünde henüz 22 yaşında genç bir komünist iken, Çukurova bölgesinde yönetici bir kadro, aynı zamanda bir “doğal önder”di.

Hacı, Adana’da anti-faşist mücadelenin yüksek olduğu liselerden, Borsa Lisesi’nde okudu. Oradaki eylemlerde sivrilen, ardından liseli gençliğin önderi durumuna gelen devrimcilerden biri oldu. Boykotların, işgallerin başını çekti Sadece militanlığı ile değil, siyasal gelişkinliği ile de öne çıktı.

HK (Halkın Kurtuluşu) içindeki ayrılıkta “muhalefet”in içinde yer almıştı. (“Muhalefet” sonradan TİKB’yi oluşturacaktı.) O dönem Adana’nın çok büyük oranda “muhalefet” saflarında yer alması, Fatih’in Adana’da çalışmasına, çok sevilen bir önder olmasına bağlanmıştı. Hacı ve yanındaki liselilerin saflarını belirlemesinde şüphesiz bunun rolü olmuştur. Aynı zamanda “muhalefet”in militan yapısı, teorik-politik görüşleri, gençlik içinde zemin bulmasında önemli faktördü.

Hacı’nın gençlik içindeki faaliyetleri uzun sürmedi. Bir yandan okul idaresinin “disiplin soruşturmaları”, bir yandan sivil faşistlerin boy hedefi olması; en önemlisi de işçi sınıfı içinde çalışma isteği, onu okuldan, öğrencilikten kopardı.

O yıllarda İskenderun, Çukurova’nın işçi merkeziydi. Özellikle Demir-Çelik fabrikası kurulduktan sonra, onbinlerce işçinin çalıştığı bir sanayi bölgesi olmuştu. Bu fabrikaya, Dörtöl, Payas gibi ilçelerden akın akın işçiler gelirdi. Hacı’nın ailesi de bu ilçelerden birinde oturuyordu. Bölgenin önemi artınca, Hacı da orada çalışmaya başladı.

İşçiler sabahları trenle çevre il ve ilçelerden Demir-Çelik fabrikasına gelir, aynı şekilde geri dönerlerdi. Hacı bu trenlerde işçilere bildiri dağıtır, sözlü propaganda yapardı. Onunla bir kez konuşunca, etkilenmemek elde değildi. Hem çok canlı, içten, doğal biriydi; hem de konuşmalarıyla ufuk açan, kafalarda şimşekler çaktıran bir özelliğe sahipti. Hacı, teori ile güncel siyaseti ve pratiği o yaşta birleştirmeyi başarmış, okuduklarıyla, yaşadıklarıyla sorgulayıcı bakmayı, sonuçlar çıkarmayı öğrenmiş ender kişilerdendi.

İskenderun ve çevresinde kısa sürede tanındı, sevildi; ihtilalci komünistlerin bölgede gelişmesinde önemli bir misyon üstlendi. O yıllarda MHP lideri Türkeş’in İskenderun’a gelme girişimi, büyük olaylara sahne olmuştu. Tüm devrimciler, İskenderun halkıyla birlikte caddelere barikatlar kurdular, polisle çatıştılar ve Türkeş’i İskenderun’a sokmadılar. Hacı, bu direnişin başını çekenlerdendi.

Direnişten sonra devlet, Hacı’yı hedefe çıktı, onu her yerde aramaya başladı. Bir yandan İskenderun’da aranır duruma düşmesi, bir yandan da Adana’daki ihtiyaçlar gözönüne alınarak Adana’ya gelmesi istendi.

Adana’nın Karşıyaka bölgesindeki semtler ve

fabrikalar, onun sorumluluk alanıydı. Bossa ve Tekel’in yaprak bölümü gibi önemli fabrikalar vardı. İşçileri iyi tanıdığı için bu fabrikalarda kısa sürede ilişkilerini geliştirdi. Demir-Çelik’ten tecrübeliydi, orada DSB (Devrimci Sendikal Birlik) örgütlenmesinin temellerini atmıştı. Bir de çok doğaldı, öğrenci gençlikten gelmiş olmasına rağmen işçilerden biri gibiydi; bu, onlarla kaynaşmasında büyük kolaylık sağlıyordu...

Adana’da çalışmaya başlamıştı, fakat İskenderun’dan da tümünden kopmamıştı. İhtiyaç duyulduğu anda kısa süreliğine gidip geliyordu. Şubat ayının başlarında, son kez gideceğini ve artık tamamen Adana’da kalacağını söyledi. Gitti ama bir daha geri dönemedi...

Gece bildiri dağıtırken, HK’lılar tarafından kurşunlanmıştı. O yaralı haliyle, tanıdığı bir eve girmiş ve “beni HK’lılar vurdu, yoldaşlara bin selam” notunu bırakmıştı. Evin sahipleri hastaneye yetiştirmişler, ama bu kez de etrafını polisler sarmıştı.

Hacı’nın vurulduğu haberi, onu tanıyan tüm yoldaşları derinden sarstı. Herkes, “onun için ne yapabiliriz, nasıl kurtarabiliriz” diye yanıp tutuştu. O günlerde Yoldaşcan da Adana’daydı. Yoldaşcan komutasında bir ekip hastaneyi bastı, ancak Hacı’nın kapısında bekleyen askerlerle çatışma çıktı. Yoldaşcan, doktor kıyafetiyle Hacı’nın yanına kadar girmeyi başarmıştı. Fakat Hacı’nın durumu ağırdı, o halde kaçırmak, belki yolda ölmesine neden olabilirdi. Bunu göze almak hiç kolay değildi. Hacı da kalkacak durumda olmadığını söylüyordu. Hastanede bırakıldığında, işkencelere rağmen yaşama ihtimali vardı. Onu bırakıp, çatışarak çıktılar hastaneden. Aynı gün, Hacı’yı hastanenin

Hacı KÖSE

bodrumuna indirip işkence yapmaya başlamışlar. Kendisini kaçırانların kimler olduğunu söyletmeye çalışmışlar, o ise ölümüne susmuştu...

Ölümünün ardından “Selamını aldık, bizden de sana bin selam yiğit komünist” başlıklı bir bildiri kaleme alındı ve yaygın biçimde dağıtıldı. Çalıştığı bölgeler başta olmak üzere birçok yerde yazılar yapıldı, afişler asıldı. Anadolu Mahallesi’nde korsan gösteri örgütlendi. Sıkıyönetim koşulları altında silahlarla ve sloganlarla uzunca bir yol yüründü. Yoldaşları onu yaşatmak için ellerinden geleni yaptılar. Ama onu bu şekilde kaybetmenin acısını unutamadılar.

Devrimciler arasında yaşanan şiddetin, böylesi kayıplara yol açması, yaşanan acıyı daha da derinleştiriyor. Ama yaşanmışlıkları yok saymak mümkün değil; böylesi cansıkıcı bir konuya hiç girmeden Hacı’yı anlatabilmek de...

Darbe, Yenilgi, Direniş 12 EYLÜL kitabından alınmıştır.

Hrant Dink katledildiği yerde anıldı

Hrant Dink, katledilişinin 12. yılında kitlesel bir şekilde anıldı. Hrant Dink, 19 Ocak 2007’de Osmanbey’deki Agos gazetesinin önünde, devlet destekli faşistler tarafından katledilmişti.

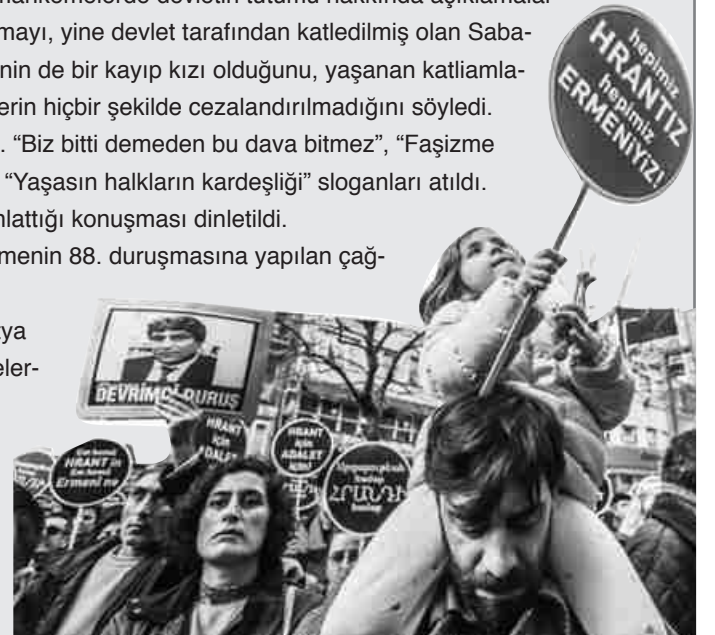
Kitle saat 14’ten itibaren Agos gazetesinin önünde toplanmaya başladı. Hrant Dink’in katledildiği saat olan 15.05’te, katılım oldukça büyümüştü. Hrant’ın resimlerinin asılı olduğu Agos gazetesinin balkonundan, arkadaşları katliama giden süreç ve katliam, mahkemelerde devletin tutumu hakkında açıklamalar yaptı. Bu yıl Hrant’ın arkadaşları adına açıklamayı, yine devlet tarafından katledilmiş olan Sabahattin Ali’nin kızı Filiz Ali yaptı. Filiz Ali kendisinin de bir kayıp kızı olduğunu, yaşanan katliamların ne ilk ne de son olacağını belirtirken, katillerin hiçbir şekilde cezalandırılmadığını söyledi.

Anma süresince Ermenice türküler çalındı. “Biz bitti demeden bu dava bitmez”, “Faşizme inat kardeşimsin Hrant”, “Seninleyiz Ahparig”, “Yaşasın halkların kardeşliği” sloganları atıldı. Hrant Dink’in, bir Ermeni kadının öyküsünü anlattığı konuşması dinletildi.

Anma Hrant’ın katledilmesiyle ilgili mahkemenin 88. duruşmasına yapılan çağrıyla sonlandırıldı.

Hrant Dink için ayrıca Ankara, İzmir, Malatya başta olmak üzere, birçok kentte ve farklı ülkelerde anmalar gerçekleştirildi.

Aradan geçen 12 yıla rağmen devlet katliamındaki sorumluluğunu gizlemeye ve katilleri korumaya devam ediyor. Göstermelik olarak tutukladıklarını ise tek tek serbest bırakmayı da ihmal etmiyor.

Sosyalizmde ekonomik kriz yoktur

Bir kez daha hem ülkemizde hem dünyada kapitalist sistemin krizi yaşanıyor. Önceki yıllarda ortalama 10 yılda bir gerçekleşen krizler, giderek sıklaştı, süreklileşti. Kapitalist sistemin krizsiz yaşayamadığı defalarca kez kanıtlandı. Keza **krizsiz tek toplumun sosyalizm olduğu da tarihsel bir gerçek olarak duruyor**. 1917 Devrimi'nden sonra ilk sosyalist devlet olarak kurulan Sovyetler Birliği'ndeki yaklaşık 20 yıllık sosyalizm deneyimi bunu somut olarak ortaya koydu. Kapitalizmin en büyük bunalımı olarak tarihe geçen 1929 bunalımı sırasında, emperyalist-kapitalist dünya ile sosyalist Sovyetler Birliği arasındaki fark, gece ile gündüz gibi ayrıştı.

Emperyalist-kapitalist sistemin 1929 krizi ile sarsıldığı bir dönemde, krizi hiç tanımayan ve o koşullarda büyük bir kalkınmayı başaran tek devlet, Sovyetler Birliği'dir. Dünya, ekonomik sarsıntılar ve askeri-siyasi felaketlerle çalkalanırken o dimdik ayakta. Gerek sanayide, gerekse tarımda büyük atılımlar gerçekleşmekte, beş yıllık ekonomik hedeflere 4 yılda ulaşmaktadır.

Kapitalist ülkelerin sanayisi 1929'dan itibaren yıldı yıla gerilerken, Sovyetler Birliği'nde sanayi kat be kat büyümüş ve kesintisiz bir yükseliş seyri izlemiştir. Çünkü **"sosyalist ekonomi" kapitalist ekonominin aksine planlıdır. Yani krizlere yol açan "üretim anarşisi" söz konusu değildir**. Dahası, tekellerin karını maksimize etmek için değil, işçi-emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmek, refah düzeyini yükseltmek için yapılmaktadır.

Kolektif çalışmanın gücü

1928'de beş yıllık plan açıklandığında, emperyalist ülkeler bunun cılgınca olduğunu, gerçeği yansıtmadığını söylüyorlardı. Oysa **bu plan, ülkenin en ücra köşelerinden gelen bilgilerle, önerilerle hazırlanmıştı**. Fabrikada ve köylerde insanlar, ne istediklerini, ne yapabileceklerini ve bunu başarmak için nelere gereksinimleri olduğunu tartışmışlardı. Yerel düzeyde hazırlanan planlar, 'merkez'e ulaştırılmış, öteki planlar ile uyumlaştırılmış ve tekrar yerel makamlarca kabul edilmek üzere geri gönderilmişti.

Böylesine kolektif tarzda hazırlanan bir planın yaşama geçmemesi mümkün müydü?

Emperyalist ülkelerin "gerçekçi" bulmayıp gülüp geçtikleri ilk beş yıllık plan, 1928 Ekimi'nden 1932 Aralık ayına kadar, dört yıl üç ayda tamamlandı. Bu başarı üzerine Stalin, *"eski geri kalmış köylü Rusya'nın, dünyanın ikinci sanayileşmiş ulusu haline geldiğini"* bildiriyordu. *"Eskiden -diyordu- demir çelik sanayimiz yoktu, ama şimdi var. Traktör sanayimiz yoktu, şimdi var. Otomobil sanayimiz yoktu, şimdi var..."* (Leninizmin Sorunları, İnter Yay, sf. 540)

Bu muhteşem tablo, emperyalistler kriz içinde kıvrılırken, en fazla 10 yıllık bir sürede gerçekleşti. Tarihte bunun örneği yoktur. Böylesine büyük bir atılımın, bu kadar kısa sürede gerçekleştiği görülmemiştir. Çünkü emekçiler, Stalin'in belirttiği gibi, *"milyonların görebildiği açık hedeflerden doğan*

*gönüllü bir disiplin"*le, sağlam bir ruh ve güçlü bir atılımla çalışıyordu. Ona yönelik her tehditte tek bir yürek olup ayağa kalkması, ülkesine ve devrimine dört elle sarılması boşuna değildir. Hem gerici iç savaş yıllarında, hem de ikinci emperyalist savaş döneminde bunu başardı.

Ekim Devrimi'ni daha ilk günden boğmak isteyen emperyalistler, her yandan saldırıya geçtiklerinde, Sovyet hükümeti, hem emperyalist işgale ve içteki uzantılarına karşı savaşıyor, hem de açlık ve hastalıktan kırılan halkın yaralarını sarmaya çalışıyordu. 1918 Şubat'ında Lenin, *"sosyalist anavatan tehlikede"* diyerek, *"her mevsimin kanın son damlasına kadar savunulması"*nı istemişti.

İşçiler, Cumartesi günleri 6 saat ücretsiz gönüllü çalışmaya başladılar. Rusça'da "subota" Cumartesi anlamına geliyordu; **"Komünist Cumartesi"ler, yani Subotnikler, böyle kritik bir aşamada tarih sahnesine çıktı ve üretimi arttırarak yaşanan sıkıntıların aşılmasında çok önemli bir rol oynadı**. Maddi kazanımların ötesinde Subotnikler, Lenin'in deyimiyle *"burjuvaziye devirmekten daha zor, daha önemli, daha radikal ve tayin edici bir devrimi"* gerçekleştirdiler. *"Çünkü -diyordu Lenin- bu, kendi ataleti ve dinginliği üzerinde, küçük-burjuva eğilimi üzerinde, lanet olası kapitalizmin işçilerle köylülere miras bıraktığı bu alışkanlıklar üzerinde bir zaferdir. Bu zafer sağlamlaştığında, yeni toplumsal disiplin, sosyalist disiplin ancak o zaman yaratılmış olacaktır."* (Lenin Seçme Eserler, cilt 9, sf. 460 -İnter Yay.)

Üretim ve savaş kahramanları

İç savaş döneminde Subotniklerin oynadığı rolü, ikinci emperyalist savaşın öngününde Stahanovlar oynamıştır. 1935 yılında Stahanov adındaki bir maden işçisi, kömür üretiminde rekorlar kırarak, sosyalist yarışmanın ateşini fitilledi. Onu ayakkabı, tekstil, demiryolu, tarım gibi çeşitli alanlarda çalışan işçiler izledi ve sosyalist inşada çok önemli mesafeler katedildi.

"Her yıl Sovyetler Birliği, çoğu üretimde rekorlar kıran kahramanlar çıkartıyordu ortaya. 1935'te en çok duyulan ad, daha

Emperyalist-kapitalist sistemin 1929 krizi ile sarsıldığı bir dönemde, krizi hiç tanımayan ve o koşullarda büyük bir kalkınmayı başaran tek devlet, Sovyetler Birliği'dir. Dünya, ekonomik sarsıntılar ve askeri-siyasi felaketlerle çalkalanırken o dimdik ayakta. Gerek sanayide, gerekse tarımda büyük atılımlar gerçekleşmekte, beş yıllık ekonomik hedeflere 4 yılda ulaşmaktadır.

iyi bir üretim yöntemi bulan bir madencinin, Stahanov'un adıydı. 1935'in ikinci yarısında Stahanovistler ülkeyi sarmaya başladı. Aynı zamanda yüzlerce yerde yeni makineler üzerinde çalışan işçiler, öteki işçilerin kendilerini izlediklerini bile rek üretimin standartlarını parçaladılar." (Stalin Dönemi, Anna Strong, Onur Yay, sf. 78)

Savaş tehdidi altındaki Sovyet işçi ve emekçisi, emperyalist ülkeler arasında en geri durumdaki Çarlık Rusyası'ndan çok kısa sürede sanayi ve tarımda en ileri ülkelerin seviyesine çıkan bir Sovyet ülkesi yarattılar. Bunu başaramadıkları taktirde kendilerini nasıl bir tehlikenin beklediğini biliyorlardı çünkü. 1933'te Japonya Mançurya'daki sınırlarını zorlamış, Alman Nazileri, Ukrayna üzerinde taleplerde bulunmuştu. Sovyet halkı, her iki saldırıyı da püskürtebileceklerine inanıyordu, ama bunun için ekonominin hızlı kalkınması gerekiyordu. Yapılan artık bir 'iş' değil, bir 'savaştı'.

Alman ordusu 1941 yılında Ukrayna'dan Sovyetler Birliği'ne girdiğinde Hitler, giriştiği sefer için "dünya tarihinde görülen en büyük askeri yürüyüş" diyordu. En modern teçhizatla donatılmış ve her girdiği ülkeyi çok kısa sürede yerle bir etmiş ordusuna güveniyordu. Nazi generali Franz Halder, sadece iki hafta içinde savaşı bitireceklerini açıklıyordu. İngiltere ve ABD, en fazla bir ay içinde Sovyet direnişinin 'yıldırım savaşı' ile ezileceğini bekliyordu. Oysa **bu savaşın sonucunu; silahların gücü değil, halkın birleşik gücü belirleyecekti.**

Emperyalist uzmanlar Kızıl Ordu'nun modern teçhizatı ve Sovyet insanının gelişkinliği karşısında şaşkına döndüler. NewYork'lu bir gazeteci şöyle soruyordu: "Nasıl oluyor da

eline verdiği bir traktörü kullanamayan şu Rus köylüleri, binlerce tankı yeterli bir biçimde yönetebiliyorlar?" Bunun 'Beş Yıllık Plan' sayesinde mümkün olduğunu bilmiyorlardı.

Almanlar "yumuşak geri" bulamıyordu. Karşılaştıkları şey; gerilla olarak örgütlenmiş ve düzenli Rus birlikleri ile işbirliği halinde kolektif çiftçiler oluyordu. Halk, her yönden hazırlanmıştı. Milyonlarca kişi çeşitli spor dallarında ücretsiz kurslar almış, fiziksel olarak da güçlenmişti. "Çalışmaya ve savunmaya hazır insanlar" yetişmişti. Tutsak edildikten sonra Moskova'da bir Alman pilot, "çalışan büyük halk kitlelerini havadan gördüğüm zaman büyük şaşkınlık geçirdim" diyordu. Naziler yaklaşırken her sanayi kuruluşunda işçiler ekipler kurarak makineleri söküyor, yağıyor, ambalajlıyor ve makineleri ile birlikte doğuya gidiyor, Sibiry'a da ya da Urallar'da belli yerlerde fabrikalarını yeniden kuruyorlardı.

Almanların bütün dünyayı köleleştirme hevesleri, işte bu kadın-erkek işçi ve emekçiler tarafından parça parça edildi... Çünkü yıllarca önce

Kriz yıllarında kapitalist ve sosyalist sistem

Ekonomik alanda bu yıllar, (1929-1934-nba) dünya ekonomisinin süreklili bunalım yılları oldu. Bunalım, yalnız sanayiye kapsamakla kalmadı, tüm tarımı da içine aldı. Bunalım, yalnız üretim ve ticaret alanında ortalığı kasıp kavurmadı; o, kredi sistemi ve para dolaşımı alanlarına da sıçrayarak, ülkeler arasında var olan kredi ve para ilişkilerini alt-üst etti. Daha önceleri şurada-burada bir dünya ekonomik bunalımının olup olmadığı henüz tartışılırken, bugün artık bu konuda bir tartışma yok, çünkü bunalım ve onun yıkıcı etkileri çok açık-seçik gün yüzüne çıkıyor. Şu anda tartışma başka bir nokta üzerinde, yani bunalımdan çıkılabilir mi, çıkılamaz mı; ve eğer çıkılabilirse, o zaman ne yapmak gerekir, noktası üzerinde yürüyor.

Siyasal alanda bu yıllar, gerek kapitalist ülkeler arasındaki, gerekse bu ülkelerin kendi içindeki ilişkilerin daha da keskinleştiği yıllar oldu. Uzakdoğu'daki ilişkileri keskinleştiren, Japonya'nın Çin'e karşı savaşı ve Mançurya'yı işgali; Avrupa'daki ilişkileri keskinleştiren, Alman faşizminin zaferi ve intikam düşüncesinin üstün gelmesi; silahlanmalara ve bir emperyalist savaşın hazırlıklarına yeni bir hız veren Almanya ve Japonya'nın Milletler Cemiyeti'nden çıkması...

Ekonomik sarsıntıların ve askeri-siyasi felaketlerin azgın dalgaları arasında SSCB, tek başına kaya gibi dimdik durmakta ve sosyalist inşa ve barışın korunması uğruna mücadelesini sürdürmektedir. Orada kapitalist ülkelerde ekonomik bunalım hala ortalığı kasıp kavururken, SSCB'de gerek sanayide, gerek tarımda atılımlar sürüp gitmektedir. Orada, kapitalist ülkelerde dünyayı ve nüfus alanlarını yeniden paylaşmak için yeni bir savaş için hummalı bir şekilde silahlanılırken, SSCB, savaş tehlikesine karşı ve barış uğruna sistematik, ısrarlı mücadeleye devam etmektedir. (...)

Kapitalizm, işçilerin emek yoğunluğunu artırma yoluyla sömürmelerini arttırarak işçilerin sırtından; emeklerinin ürünü olan maddeler üzerinde, gıda maddeleri ve kısmen de hammaddeler üzerinde en düşük fiyat politikası uygulayarak çiftçilerin sırtından; emeklerinin ürünlerinin, esas olarak da hammaddelerinin ve sonra da gıda maddelerinin fiyatlarını daha da düşürerek sömürge ve ekonomik bakımdan zayıf ülkelerin köylülerinin sırtından, sanayinin durumunu biraz hafifletmeyi başardı.

Bu, bunalımdan yeni bir atılımı, sanayinin yeni bir açılıp gelişmesini beraberinde getiren olağan bir durgunluğa geçişin sözkonusu olduğu anlamına mı gelir? Hayır bu anlama gelmez... Her bir şey, böyle işaretlerin en azından yakın bir gelecekte olamayacağını gösteriyor. Çünkü kapitalist ülkelerin sanayinin biraz ciddi bir kalkınmasını imkansız kılan bütün elverişsiz koşullar etkili olmaya devam ediyor. Ekonomik bunalımın, onun temeli üzerinde cereyan ettiği kapitalizmin süregiden genel bunalımı sözkonusudur. İşletmelerin müzmin eksik üretimi, müzmin kitlesel işsizlik, sanayi bunalımının tarım bunalımıyla iç içe geçmesi, genellikle bin atılımın başlangıcını bildiren, sabit sermayenin biraz ciddi bir yenilenmesine doğru herhangi bir eğilimin bulunmayışı sözkonusudur...

Uzayan bu ekonomik bunalım, iç planda olduğu kadar uluslararası ölçüde de kapitalist ülkelerin siyasal durumunun şimdiye kadar görülmedik biçimde tehlikeli bir durum alması sonucunu doğurdu.

Dış pazarlar uğruna mücadelenin alevlenmesi, özgür ticaretin son kalıntılarının ortadan kalkması, koruyucu gümrük tarifeleri, ticaret savaşı, kambiyo savaşları, damping ve daha başka bunlara benzer iktisat politikasında aşırı milliyetçiliği dışa vuran önlemler; ülkelerarası ilişkileri son derece gerginleştirdi. Askeri çatışmalara elverişli bir zemin yarattı ve dünyanın ve nüfus bölgelerinin en güçlü devletler yararına yeniden paylaşılmasının aracı olarak savaşı gündeme getirdi.

29 Ocak 1934

Stalin, Leninizmin Sorunları, İnter Yay. sf. 540-548

gelişen 'yeni halk'ın nite-liklerine sahiptiler: Kolektif güçle ayrılmaz biçimde kaynaşan, geniş bir bireysel inisiyatif!

Savaşın tahribatını en ağır şekilde yaşamasına rağmen, yanmış-yıkılmış ülkelerini kısa bir sürede ayağa kaldırıp, her alanda emperyalist ülkele-ri aşan bir ülkeyi yeniden ya-ratmayı bu şekilde başardılar. Sosyalist bir sistemde halkın ne büyük mucizeler yarattığı-nı dosta-düşmana gösterdiler.

"Bir an için Bolşeviklerin üstünlüğü ele geçtiklerini var-sayalım, bu durumda bizi kim-ler yönetecek?" diye korkuyla soruyorlardı Ekim Devrimi öncesinde burjuvalar. Ve dal-ga geçerek şöyle devam edi-yorlardı: "Belki aşçılar, pirzola ve biftek uzmanları? Ya da itfa-iyeciler? Ahırlardaki bakıcılar ve atlı araba sürücüleri? Belki de da-dılar, çocuk bezlerini yıkadıktan sonra aceleyle Devlet Konseyi oturumlarına koşacaklar? Bun-lar değilse kim? Devlet adamları kimler olacak?" (Muhafazakar gazete NoveoVremia'dan alın-tı- 1917, aktaran T. Cliff 3, sf.14)

İşte o küçümsedikleri in-sanlar, kendilerini çok yönlü geliştirerek büyük mucizelere imza attılar. Devlet yönetimi-ni küçük bir azınlığın elinden alıp kolektif bir güç haline getirdiler. En büyük emper-yalistlere kafa tutan, kısa sü-rede onları geride bırakan bir ülke yarattılar. Ve tüm işçi ve emekçilere izlenmesi gereken yolu gösterdiler.

Kapitalizm ile sosyalizm arasındaki fark

Komünist Enternasyonal (Komüntern) Yürütme Komitesi 11 Nisan 1931 tarihinde yaptığı toplantıda, kapitalizm ve sosyalizm arasındaki farkı somut delillerle ortaya koydu ve Komüntern'e sundu. Unutturulmaya çalışılan sosyalizmin başarılarını hatırlatmak ve krizsiz bir dünyanın olabileceğini göstermek bakımından son derece önemli olan bu tespitle-rin, konumuzla ilgili bölümlerini yayınlıyoruz.

Son yıllarda tarihteki en büyük iktisadi kriz olarak ortaya çıkan kapitalizmin genel krizi ile Sovyetler Birliği'ndeki (SB) sosyalist inşanın muazzam atılımı, yükselen sosyalizm ile batan kapitalizm arasındaki çelişkileri şimdiye kadar olma-dık kesinlikle ortaya çıkardı. Şu anki uluslararası ilişkilerin esas akışını oluşturan bu zıtlık, emperyalist dünya içindeki çelişmelerin gelişimine de tesir etmektedir...

1- Kapitalist ülkelerde kriz gelişmektedir. a) üretimin durdurulamayan gerileyişi b) geniş halk yığınlarının fakirleş-mesi sonucu tüketimin azalması, iç pazarın daralması c) dış ticaretin korkunç gerileyişi.

SB'de bir krizden bahsedilemeyeceği gibi, kapitalist ülkelerin hiçbir zaman yaşamadığı bir ekonomik atılım yaşanmaktadır. Endüstriyel inşanın 5 yıllık planı zamanın-dan önce gerçekleştirilmiş, bir sürü dalda aşılımıştır. Sosyalist rekabet ve en modern teknik sayesinde verimlilik artmış, yığınların tüketim harcamalarında muazzam artış kaydedil-miştir.

2- Kapitalist ülkelerde tarımsal ürünlerin fiyatlarında düşüş, yüksek vergi, kesinti, kira ve borçlar sayesinde tam bir tarımsal kriz yaşanmakta, geniş köylü yığınları yoksulların sınırına itilmektedir.

SB'de işçi sınıfı önderliğinde yoksul köylü ve orta köylülerin kolektifleşme yoluna sokulmasıyla tarım mu-azzam bir atılım kaydetmiştir. Kolektifleşme çok kısa za-manda tamamlanmış, Makine-Traktör İstasyonları kurulmuş ve köylülüğün maddi, manevi yaşam seviyesi yükselmiştir.

3- Kapitalist ülkelerde krizin bütün yükünü emekçiler çekmektedir. Kitlesel işten çıkarmalar, işsizlik, ücretlerin düşürülmesi, vergilerin yükseltilmesi vb. sürekli gündemde-dir. Tarihte görülmemiş biçimde 35 milyon kişi işsizdir. Ölüm oranı, fuhuş, ve intiharlar sürekli artmaktadır. Sermayenin saldırısı özellikle sömürgelerde korkunç boyutlara ulaşmıştır.

SB'de ülkenin sosyalist sanayileşmesi ve tarımdaki sosyalist dönüşüm, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin maddi ve kültürel durumunun temelden iyileştirmiştir. İşsizlik tasfiye edilmiş, sadece 1931 yılında 2 milyon yeni işçi üretime katılmıştır. Sanayide işgünü 7 saate düşürülürken, ücretler yüzde 6 artmıştır. (Önceki iki yılda ücretler yüzde

12.1 yükselmişti) Sosyal sigortalar için muazzam meblağlar bi-rikmiş, kitlelerin yaratıcı yeteneği yükselmiş, sos-yalist çalışmanın yeni biçimlerini ortaya çıkarmış-tır.

4- Kapita-list ülkelerde dünya iktisadi

krizi, hem burjuva diktatörlüğünün örtülü biçimi olan burjuva demokrasilerinde, hem de burjuva diktatörlüğün açık biçimi olan faşizmde, hakim sınıfların siyasal gericiliğinin korkunç yükselmesine yol açmıştır. Bu durumdan kurtulmak için burjuvazi, faşist çeteler örgütlemekte, işçi örgütlerini ve diğer devrimci örgütleri dağıtmakta; işçilerin, emekçi köylülerin elinden toplanma, basın vb. gibi özgürlükleri almaktadır.

SB'de sömürücü sınıfların kökünün kalıntıları temiz-lenmekte, proleter demokrasi en geniş biçimiyle uygula-maktadır. İşçi ve köylülerin geri kalmış katmanlarının kültürel ve siyasal seviyesi muazzam yükseltilmiştir. Sovyetlerde, sendikalarda, fabrikalarda ve hayatın her alanında siyasal aktivite ve yaratıcı inisiyatif yeşermektedir.

5- SB'deki işçi sınıfı iktidarı sağlam bir barış politi-kası, tüm halklarla kardeşçe ilişkilerin kurulması, silah-sızlanma için kararlı mücadele, SB'deki tüm ulusların iktisadi, siyasal ve kültürel ilerleyişi demektir.

Kapitalist ülkelerde, bir avuç tefecinin diktatörlüğü olarak emperyalist devlet, en haydut karakterine kavuşmuştur. Kriz, kapitalist dünyadaki çelişkileri özellikle keskinleştirmektedir. Dünya hegemonyası için ABD ve İngiltere arasındaki mücadele; galip ülkeler ile yenik ülkeler (ilk planda Fransa ve Almanya) arasındaki mücadele; galip ülkeler arasındaki mücadele (Akdeniz ve Kuzey Afrika egemenliği için İtalya-Fransa mücadelesi)...

Silahlanma ve sömürgeler alanındaki sınırlamaların kal-dırılmasıyla yeni askeri ittifaklar oluşturulmuş, silahlanma ya-rışı tekrar başlamış, askeri harcamalar bütçenin üçte birine, bazen yarısına ulaşmış, yeni savaş filoları ve askeri uçaklar inşa edilmiş ve kimyasal savaşın hazırlıkları yapılmıştır. Bu yüzden sömürgelerdeki ve bağımlı ülkelerdeki emperyalist baskı daha da katmerlenmiştir.

Dünya emperyalist sisteminin tüm çelişkilerini daha da keskinleştiren burjuvazinin emperyalist politikası, yeni bir savaş tehlikesini artırmakta ve bu çelişkilerin varlığı şartla-rında emperyalistler, SB'ye karşı bir işgale hazırlanmakta, bu savaşla SB halklarını boyunduruk altına almayı ve SB'de tekrar kapitalizmi kurmayı amaçlamaktadırlar.

6-Dünya iktisadi krizinin yayıldığı şartlar altında sınıf mü-cadelesinin gelişimi emekçilerin önüne şu seçimi koymuştur: **Ya burjuva diktatörlüğü ya da proletarya diktatörlüğü! Ya iktisadi ve siyasal kölelik, ya da kapitalist sömürü ve baskıya son! Ya sömürgesel baskı ve emperyalist savaş, ya da barış ve halklar arasında kardeşçe ilişkiler! Ya kapitalist anarşi ve krizi, ya da anarşi ve krizi ortadan kaldıran sosya-list sistem!**

Üçüncü Enternasyonal'de Faşizm Üzerine Tartışmalar-1, Dönüşüm Yayınları sf. 79-82

	1929	1930	1931	1932	1933
SSCB	100	129,7	161,9	184,7	201,6
ABD	100	80,7	68,1	53,8	64,9
İngiltere	100	92,4	83,8	83,8	86,1
Almanya	100	88,3	71,7	59,8	66,8
Fransa	100	100,7	89,2	69,1	77,4

Sanayi üretiminin hacmi (1929'a oranla yüzde olarak)

Tabloda görüldüğü gibi en önemli kapitalist ülkelerin sanayi 1929 düzeyine oranla yıldan yıla gerilerken ve ancak 1933'te, o da 1929 düzeyine ulaşmaktan çok uzak olmak üzere biraz toparlanmaya başlamışken; SSCB sanayi her yıl büyümüştür ve kesintisiz bir yükseliş seyri izlemektedir.

Sosyalizmde ekonomik kriz yoktur!

Sosyalizm
Yani şü demektir ki dayı kızı
Sosyalizm,
Senin anlıyacağın yani
Elkapsının yokluğu değil de
İmkansızlığı.
Ekmeğimizde tuz
Kitabımızda söz,
Ocağımızda ateş oluşu hürriyetin
Yahut başkası yel de
Sen yaprakmışsın gibi titremek
Bunun tersi yahut...
Sosyalizm,
Devrimek dağları elbirliğiyle
Ama elimizin öz biçimini
Sıcaklığını yitirmeden.
Yahut mesela-sevgilimizin bizden ne şan, ne para,
Vefadan başka bir şey beklemeyişi...
Sosyalizm,
Yani yurttaş ödevi sayılması bahtiyarlığın
Ve hepsinden önemlisi,
Çocukların, ama bütün çocukların
Kırmızı elmalar gibi gülmesi...
Nazım Hikmet